

Влад Пашов

**НЕОБИКНОВЕНИЯТ
ЖИВОТ НА УЧИТЕЛЯ
ПЕТЪР ДЪНОВ**

Разкази на очевидци

ВЛАД ПАШОВ

**НЕОБИКНОВЕНИЯТ ЖИВОТ
НА
УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ**

Разкази на очевидци

ВЛАД ПАШОВ
НЕОБИКНОВЕНИЯТ ЖИВОТ
НА УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ
Разкази на очевидци

ВТОРО ИЗДАНИЕ

© Издателство „Астрала“, 2007
ISBN 078–954–562–119–2

Компютърно оформление на корицата и предпечатна подготовка
Мария Найденова

Издателство „Астрала“
E-mail: astra123abv.bg

Печат и подвързия „АБАГАР“ АД – В. Търново

Влад Пашов (1902–1974) е ученик и последовател на Петър Дънов. Автор е на първата българска книга по астрология („Астрология“, 1943 г., печатница „Братство“). В продължение на десетилетия събира спомени за Петър Дънов от свидетели на неговия живот.

Предлаганата книга е необикновена, защото описаните събития в нея са чудотворни, магически, невероятни. За първи път се публикува жизнеописание на една от големите фигури в българския духовен живот, чиито идеи и дейност са оставили силен отпечатък в националното съзнание.

СЪДЪРЖАНИЕ

МИСИЯТА

7

МАГ

15

ПРОРИЦАТЕЛ

30

БРАТСКИ ЖИВОТ

41

МЪДРОСТТА

55

ЧОВЕКОЛЮБИЕ

62

С МОЛИТВА И ПЕСЕН

81

СКЕПТИЦИТЕ

91

ЗЛОЖЕЛАТЕЛИТЕ
99

ПРИРОДАТА
110

ИЗЦЕЛЕНИЯ
122

СМЪРТТА
149

ВЕЧНОСТТА
156

МИСИЯТА

Някой казва, че много съм направил. Аз виждам, че много малко съм направил. Какво съм направил? Бих рекъл, че много съм направил, ако мога да туря ред и порядък в целия свят, всичките хора да бъдат щастливи. Сега хората се бият и аз седя и си казвам: много малко съм направил – не съм убедил тия хора да не се бият. Толкоз съдии има, осъждат праведни хора. Казвам: не съм ги научил на тия закони. Много адвокати защитават кривото. Много братя и сестри има, които не се обичат. Аз не съм ги научил да обичат. Колко работа имам да върша!

УЧИТЕЛЯ

След седемгодишно следване в Америка Учителя се върнал в България и отседнал във Варна при женената си сестра Мария. За това време разказва дядо Петър: „Евангелистите от града оповестиха, че е пристигнал от Америка даровитият богослов Петър Дънов и ще бъде назначен за пастор при тях. Поканиха го в неделя да държи проповед в църквата им, но той не се яви, а отклони и предложението за платено назначение. Мина известно време в очакване за евангелистите, те се ядосаха и започнаха да говорят против Учителя – че го мързи и затова не иска да се назначи на работа. Подмамен от тези приказки и слухове, аз попитах сестра му

Мария – той още ли ще стои без работа, още ли ще го хранят наготово. Тя ме погледна: „Жалко, че и ти си се подвел по тия клевети. Бъдещето ще покаже дали ние храним Петра или той храни нас! И всички ще разберете това.“

Един спомен на сестра Елена: „Отидох да запаля кандилото в горницата и да се помоля. Учителя свиреше на цигулката мелодии, които носеха душата във висините. Много братя и сестри със затаен дъх слушаха долу в беседката. Щом влязох в салона да премина в горницата, той веднага остави цигулката, изправи се пред мен, погледна ме в очите и ме запита: „Кого ме мислят, че съм? Обикновен човек – ям, спя, имам същите нужди като тях ...“ Разходи се из салона и три пъти ми зададе все същия въпрос. Аз не знаех какво да му отговоря и мълчах. Малко по-късно, като се молах, той влезе, застана пред мен, едно сияние озари стаята и аз видях Христа в неговото лице. Попита ме: „Какво виждаш?“ В този миг сякаш нямах думи да му отговоря. След време му казах, че тогава той се беше изгубил и видях самия Христос.“

Сестра Елена Иларионова от Търново разказва за Димо – един войник, който веднъж видял Учителя в бели светли дрехи, коленичил, с вдигнати за молитва ръце. Образът му осветявал всичко наоколо. На сутринта Димо попитал: „Кой е и какъв е господин Андов? (така го наричал той). Аз дълго стоях на двора и наблюдавах прозореца му.

Той не приличаше на човек, дрехите му блестяха като злато и светлината, която излизаше от него, осветяваше цялата стая.”

Веднъж една сестра била по работа при Учителя и четяла нещо. Той прекъснал четенето ѝ, като се обърнал към нея: „Виждаш ли този хаос в света?! Този хаос аз го създадох! Моята мисъл е мощна, моята мисъл е силна, тя ще преобрази света. Тя ще го преобрази и няма да остане човек в света да мисли криво, няма да остане човек в света да греши! Продължавайте четенето.“ Сестрата каза, че всичко било изречено с необикновено смирение. Това се случило през един от последните дни на 1943 година.

Брат Васил Долапчиев разправя, че един път, когато Учителя бил в Айтос, братята отишли при него на разговор. Между другото той им казал: „За да се уверите, че не съм като другите хора, като излезете навън, погледнете на изток и ще видите нещо, което ще ви обърне внимание“. След малко те излезли, погледнали на изток и видели една лента във въздуха – като дъга, а нямало нито дъжд, нито облаци, небето било съвършено чисто.

Райна Каназирева пише в спомените си: „По едно време между Братството в нашия град се пусна слух, че на млади години Учителя се бил годявал за дъщерята на Петър Тихчев. През 1918–1919 г. дядо Петър Тихчев посещаваше Братството в про-

винцията със своите прекрасни и любвеобилни проповеди. Дойде и в нашия град. Гостува у нас. Казах му за слуха и го помолих да ми съобщи каква е истината по този въпрос.

Дядо Петър започна да разправя: „Ще ти разкажа точно откъде е произлязъл този слух. Бях евангелистки пастор в Свищов. При мене на квартира дойде да живее Петър Дънов, ученик в гимназията. Ние имахме две момичета, също ученички. Петър беше силен в училището, ученолюбив, честен, но много скромен и смирен. От училище се прибираше право вкъщи, с часове четеше и свиреше на цигулка. Понякога общуваше и с дъщерите ми, като разговорите бяха изключително около науката, музиката и т.н. Той живя три учебни години при нас. През зимата на последната година един ден моята баба ми дума: „Петре, Петърчо завършва гимназията, приближава време да си излезе от нас и аз мисля, че Бог ни изпрати този ангел вкъщи и не бива да го изпускате. Затова ти иди при него и му кажи да го сгодим за нашата дъщеря.“ „Какво думаш, мари жено? – ѝ рекох аз. – Момчето с нищо не е дало повод за такова нещо. Как ще му кажа, мен ме е срам! Не, не мога да му кажа, макар че и аз желая от сърце да стане това.“ От този момент бабата не ми даваше мира. Щом останехме сами и навива: „Дърто, ти не си добър баща, не мислиш за децата си! Ето, че изтърваваш това прекрасно момче, де ще намериш като него?“ И това се повтаряше всеки ден и нощ. Аз изгубих търпение, станях нервен. Един ден ѝ викам: „Разбери, не мога, срам

ме е, но и не мога да търпя повече твоите упреци, затова обещавам от днес нататък да търся момент да се реша да му кажа.“ Почнах често да посещавам стаята му, опитвах се да отворя разговор на желаната тема, а той – дали се сещаше или нарочно го правеше – все отклоняваше към друго. Създаде се една тежка, напрегната атмосфера. Точно в тези дни дъщерята, готвена за годеница, внезапно се разболя и за няколко дни почина. Петър не узна нашите разправии. След погребението ѝ с болка на сърце викнах: „Ожени ли я, бабо? Не разбра ли, че това момче не е дошло на Земята да се жени!“

Брат Д. твърди, че Учителя му казал, че е ходил в Тибет, където изучавал окултна медицина, като добавил, че в първия семестър се усвоявала самодисциплината и възпитанието на физическото тяло.

Брат Петко Христов от Шумен разказал следното: „Когато Учителя беше интерниран във Варна и живееше в хотел „Лондон“, отидох от Шумен при него да го видя и да му занеса някои технически прибори, за които ми беше поръчал. Между другото Учителя спомена: „Интернираха ме тук, за да чуят и руските офицери за мене и за новото учение“. И добави: „Петко, тази земя аз съм я пребродил“.

Сред многото разговори с Учителя брат С. А. си спомня неговите думи: „Може да правиш много грешки и глупости в живота. Всичко ти разреша-

вам, но не ти разрешавам да се съмняваш в мене!“ При друг случай Учителя му казал: „Вие мислите, че аз съм господин Петър Дънов? Не, отдавна, преди 20 години Петър Дънов напусна това тяло и сега аз, който ви говоря, съм Духът на Истината.“

Брат Георги Радев Овчаров от Ямбол описва случай на събора в Търново през 1922 г.: „Група младежи бяхме събрани на едно място и разисквахме различни въпроси от идеите на Братството. Учителя беше на повече от 150–200 метра от нас и разговаряше с няколко възрастни братя. Забелязах, че той напусна групата изведнъж и се упъти към нас. Щом пристигна, без да е чул разговора ни, започна да говори по темата, която обсъждахме. „Аз мога да лекувам всички болести и мъртви да възкресявам, но това не го правя, защото няма никаква полза. Представете си, че застана сред София и започна да лекувам всички болни. Тогаз името ми ще се разчуе по целия свят и ще почнат да идват болни отвсякъде. Тогава няма да мога да си гледам работата. И като излекувам всички болни хора, какво съм направил? Представете си, че взема едно прасенце, измия го, изкъпя го и го пусна. Какво ще направи то? Ще отиде пак да се потопи в гъола и пак ще се изкаля. Така е и с всички хора, които страдат от различни болести. Болестите са резултат от техните грехове и престъпления в миналото и ако аз ги излекувам без в тях да се е пробудил стремеж към духовен живот, те ще продължат да си живеят в своите грехове и още по-лоши болести

ще ги сполетят. Има ли тогава смисъл да лекувам такива хора? За да се лекуват хората, преди всичко трябва да стане пробуждане на тяхното съзнание и да изменят начина си на живот. Значи в умовете на хората трябва да се внесат нови идеи, които да преобразят техния живот. Вие знаете какво беше казал Архимед на времето си: „Дайте ми опорна точка и с лост ще изместя Земята от нейната орбита!“ Аз ви казвам: моето учение е този лост и ако ми дадете опорна точка, аз ще изместя орбитата на живота и ще го въведа в друг път.“

Учителя бил на гости у д-р Дуков. Домакинът предложил да отидат с файтон от града до Рилския манастир. Учителя се съгласил. Пътували дълго, но спокойно. Когато наближили манастира, на някакво много опасно място конете изведнъж спрели и се надигнали на задните си крака. Направили го няколко пъти и не искали да тръгнат. Доктор Дуков и жена му се изплашили, слезли от файтона и избягали настрани. Учителя обаче останал. Всички викали да бяга, но той не слязъл. След малко конете се успокоили, пътниците се качили на файтона, потеглили и започнали да разпитват Учителя какво се е случило. Той им обяснил: „Свети Иван Рилски дойде да ме посрещне и конете като го видяха, от радост започнаха да скачат“.

На Учителя един брат казал за това, което се говорело – че той управлява България. Учителя отговорил: „Ние, Братството, ръководим не само България, а и целия свят“. Той нямал предвид, че

влие пряко на управниците чрез личен контакт, а че по духовен път, съобразно Божествения план, ръководи и направлява събитията в България и в света.

МАГ

Когато човек е свързан с добрите същества от трите свята – физическия, духовния и Божественния – той става маг. Достатъчно е да удари с прищипката си, за да постигне всичко, което желае. Той е свързан с живата природа и тя ще го слуша и изпълнява неговите желания. Затова той може да лекува всички болести, да възкресява мъртви, да вижда в миналото и в бъдещето, да увеличава и намалява плодородието и т.н. Както мъглите се движат постепенно и разкриват хоризонта, така и магът отваря затворените тайни врати на природата и се ползва от всички нейни сили и блага.

УЧИТЕЛЯ

Учителя бил в един провинциален град. И както обикновено, в къщата, където гостувал, се събрали почти всички братя и сестри. След като разговаряли дълго, Учителя се отделил в друга стая малко да си почине, а братята и сестрите продължили приказката си по различни окултни и духовни теми. Дошли и до въпроса кой е Учителя и какви са неговите възможности. Доста от братята били чели някои окултни книги и знаели нещо за окултизма. Но това били първите години от живота на Братството и учениците още не познавали Учителя. В разговора стигнали до мнението, че и той е човек

като тях, но е много по-умен, понеже повече е чел. В този момент в стаята отново влязъл Учителя и ги попитал за какво приказват. Без да дочака отговора, се усмихнал и казал: „Вие разговаряхте за това кой съм аз и дойдохте до заключението, че съм човек като вас, само дето съм по-умен“. След това добавил: „Сега ще направим един опит, за да видите, че не съм като вас“. Казал им да заключат вратата и те го направили. Както стоял пред учениците, Учителя изведнъж изчезнал и им се обадил отвън, от коридора. Стаята била все още заключена. В следния миг той се появил пак вътре при тях, без да отключват вратата. Този опит се повторил няколко пъти.

Брат Тодор Чернев разказва друг подобен случай. Една година на събора на Братството, група ръководители искали да се срещнат с Учителя и да си поговорят. Той бил в горната стая и им се обадил да почакаат долу при стълбата. Чакали дълго и все гледали нагоре кога ще се появи Учителя. По едно време чули, че се отваря вратата на долната стая, до тях, Учителя се показал оттам и ги поканил да влязат. Никой не го е видял да слиза, а стълбището било единственият път надолу. Тогава разбрали, че е слязъл при тях по невидим път.

Такова преживяване имал и един друг брат. Той също чакал пред стълбата около два часа, след това Учителя му се обадил отгоре да има търпение. По едно време чул стъпки зад себе си и видял, че

Учителя идва от градината. Не го е забелязал да слиза, а бил до самите стъпала.

Към края на Първата световна война Учителя бил интерниран във Варна и живеел в хотел „Лондон“, на най-горния етаж. Една ранна утрин брат Манол Иванов и брат Борис Желев отишли при него. Брат Манол разказа: „Като стигнахме, Учителя се обади от прозореца, че ще слезе. Вратата на хотела все още не беше отключена. След малко ние видяхме Учителя при нас, а вратата не беше отваряна. Приблжих я – тя беше все още заключена. Учителя дойде при нас през затворената врата.“

По време на Първата световна война при Учителя пристигнали гости от провинцията и той ги извел на разходка в боровата гора, към Обсерваторията. На една полянка ненадейно ги обградила полиция и поискали да арестуват Учителя. В същия миг той изчезнал сред гостите и полицаите. Нашите приятели го търсили с поглед, но него го нямало. Полицаите си отишли, а гостите се върнали в квартирата на Учителя на „Опълченска“ 66. Намерили го седнал в столовата до масата да пие чай. Като ги видял, Учителя само се поусмихнал, без да им каже нищо.

Нещо подобно се случило с Учителя, когато веднъж бил задържан в полицията. Един брат отишъл да го търси и началникът му казал, че е под арест и в еди-коя си стая го пази полицаи. Начал-

никът отишъл с нашия брат до стаята и отворил заключената врата, за да извика Учителя отвътре. Но за голяма изненада на началника и на полицаия, който пазел вратата, не намерили никого в стаята. Полицейският началник се развикал, че ще накаже полицаия, защото не бил внимателен и задържаният избягал. Полицаят се оправдавал, че е стоял на поста си неотлъчно и никой не е излизал: „Нали видяхте, че вратата беше заключена?!“ Братът отишъл на улица „Опълченска“ 66 и намерил Учителя в столовата. И в този случай той само се усмихнал, без да каже дума.

Още една история в същата квартира на Учителя в София. В сутерена на къщата, срещу кухнята имаше друга стая. Разделяше ги коридор, в който бяха печката за готвене и чешмата. В стаичката срещу кухнята живееше сестра Василка. Една вечер при нея дошла сестра от провинцията и дълго си приказвали за учението и за Учителя. Увлечени, не усеждали как времето тече. Ненадейно пред тях застанал Учителя, който живееше в стая на горния етаж. Носел им чиния с някакви плодове. Те се смутили, но Учителя ги успокоил и ги поканил да похапнат от плодовете. Поговорили малко и без да забележат, Учителя изчезнал. Тогава едната сестра упрекнала другата, че е оставила вратата на стаята незаклучена. Но Василка казала: „Иди и провери – ще видиш, че и сега вратата е заключена. Учителя е дошъл по друг начин.“ Под впечатление от това посещение те били възбудени и неспокойни. След

половин час Учителя отново се появил при тях по този тайнствен начин и пак им донесъл нещо за ядене. Това се повторило още веднъж. Примерът показва, че Учителя не само може да преминава през стени и затворени врати, но може да пренася и предмети.

Брат Захари Желев бил свидетел на следното. В София при Учителя дошла група ръководители. След като разговаряли и свършили работата си, Учителя им казал: „Искате ли сега да ви почерпя с баница?“ Те отговорили, че не биха имали нищо против, ако се намери някъде хубава баница. След малко видели, че една тава се носи през пространството, влиза през прозореца на стаята и слиза на масата пред Учителя. Всички останали изумени. Учителя разрязал баницата на толкова парчета, колкото били хората и раздал на всеки. След като изяли баницата, Учителя се усмихнал: „Сега трябва да я платим“. Извадил пари от джоба си, поставил ги в тавата, тя се вдигнала и излязла през прозореца, откъдето дошла.

Учителя предложил една нива на Братството да се засее с жито. За тази цел той поканил брат от провинцията да я изоре и да посее. Братът дошъл и Учителя му заръчал: „Ето ти един чувал с жито, изори нивата и я посеи“. Братът изорал и започнал да сее, но по едно време видял, че житото се привършва, била останала още само половин крина, а имало доста незасято място. Учителя се-

дял в средата на нивата и съсредоточено гледал на изток. Братът отишъл при него и му казал, че житото свършва и няма да стигне. Учителя сякаш не го чул и продължавал да стои така концентрирано. Братът повторил казаното, но Учителя не му обърнал внимание. На брата му станало неловко повече да настоява и си помислил: „Ще сея докдето стигне“. Продължил, но за голямо негово учудване житото в крината не намалявало, не се свършвало. Стигнало му за цялата нива. Той бил опитен земеделец и само като погледнел житото, знаел за колко земя ще стигне то. Невъзможно било при този случай да се излъже. Братът бил убеден, че в състояние на концентрация Учителя е умножил количеството на житото.

Една вечер Учителя гостувал на брат в София и останал там до дванайсет часа през нощта. По това време имаше полицейски час, след който никой не можеше свободно да се движи из улиците. Братът, който бил военен, предложил на Учителя да го изпрати до дома му, за да не му се случи някаква неприятност. Но Учителя отвърнал, че няма нужда да го изпращат и си тръгнал сам. Като излязъл на улицата, при Учителя отнякъде дошло едно полицейско куче, завъртяло се около него като край познат и тръгнало пред краката му. По пътя кучето обикаляло всеки пост и продължавало с Учителя. Той не се спирал при постовете, а и никой не го питал какъв е, защото мислели, че щом е с полицейско куче, сигурно е някой от началници-

те, които правят проверка. Само му отдавали чест и той отминавал. Като стигнал до „Опълченска“ 66, Учителя влязъл в двора си, а кучето изчезнало в нощта.

Когато с братя обсъждахме този случай, виждахме две възможности – случайност това не може да бъде. Първата вероятност е Учителя да е извикал с мисълта си кучето да дойде и да го придружава. А втората – кучето просто да е една мисъл-форма, която Учителя е материализирал, за да бъде видяна от полицаите. Чували бяхме за такъв случай с Леонардо да Винчи, който се е разхождал по улиците на Рим с един лъв. Лъвът е бил материализирана мисъл-форма.

Брат от провинцията решил да поиска една книга от Учителя. Мислено той изразил това желание. Един ден дошъл в София и отишъл при него. Още като го посрещнал, Учителя му подал книгата и му казал: „Ти търсеше тази книга и ми я поиска. Ето я.“

Брат Ламбо от Ямбол искал да види Учителя. Дошъл на Изгрева, но му казали, че днес той не приема никого. Братът много се разочаровал, защото дотогава не бил се срещал с него. Помолил мислено: „Учителю, ако е възможно, приеми ме, ако не – да си вървя“. След малко Учителя се показал на вратата и го повикал с ръка. Братът помислил, че вика други от многото хора там, но Учителя посочил към него. Брат Ламбо приближил и чул

от Учителя: „Нали ме викахте, нали искахте да се срещнете с мене, елате!“

Сестра В. И. разказва следния случай: „През време на войната след 9 септември моят син замина за фронта и дълго време не се обаждаше. Аз отидох при Учителя, който по това време беше в село Симеоново и му разправих, че момчето ми е на фронта и от дълго време нямам никакво съобщение от него. Попитах го какво е станало със сина ми. Учителя се наведе към земята и започна да чертае някаква окръжност, писа нещо, а после вдигна глава и ми каза: „Като си отидете в къщи, момчето ви ще бъде там“. Аз се зачудих, но повярвах на думите и му благодарих. Взех си сбогом и се запътих към дома. Когато стигнах, действително намерих момчето си там, току-що пристигнало и баща му поливаше да се умие. Значи Учителя е видял, че момчето си е дошло и ми го съобщи.

Сестра В. И. разправя и следната история: „Момчето ми замина в Италия на екскурзия и цял месец не ми се обади. Разтревожих се, отидох при Учителя и го попитах: „Учителю, момчето ми замина за Италия на екскурзия и ето вече месец не се е обаждал с писмо, какво става с него, да не му се е случило нещо лошо?“ Учителят помълча малко, загледа се в пространството и след това ми рече: „Не се безпокой, момчето ти е добре, трън няма да го убодe“. И наистина синът ми се завърна жив и здрав и като го попитах защо не се е обадил, та

ни разтревожи с мълчанието си, той ме погледна: „Какво ще се тревожиш, с трън не се убодох!“ При тези думи аз трепнах. Той ме видя и попита: „Защо трепна така?“ Казах му за думите на Учителя.

Един брат се интересувал от някакъв въпрос, записал го на листче и отишъл на „Опълченска“ 66 при Учителя с намерението да му го прочете и да иска отговор. Но като влязъл, се смутил и се срамувал да извади листчето и да го прочете пред Учителя. Братът разказва: „Аз мълчах и Учителя също, никакъв разговор не водехме. Но докато стоях пред него, всички въпроси, които ме интересуваха, ми станаха ясни – беше ми отговорено мислено на тях. Това беше един мисловен разговор с Учителя.“

С неразрешен въпрос отишъл при Учителя и друг брат. Той пък си спомня: „Аз знаех, че Учителя чете мислите на хората и затова не исках да му задавам въпроса устно. Хранехме се на масата. Учителя разговаряше с всички наоколо, а аз го гледах и мислено го попитах: „Учителю, ти знаеш моя въпрос, какво би ми казал по него?“ Изведнъж той се обърна към мен и започна да ми отговаря. Отговорът, който ми даде, беше буква по буква по онова, за което го питах наум.“

Към края на Първата световна война един брат се запознал с идеите в учението на Учителя. Веднъж получил отпуск и на връщане от фронта, преди

да замине за родното място, минал през София, за да се види с Учителя. Решил, че като се срещне с него няма да му проговори, докато Учителя не го назове по име. Отишъл в дома на Учителя, казал, че желае да се срещне с него и той го приел. Братът седнал на един стол в стаята, а Учителя – срещу него. Учителя го заговорил, попитал го откъде иде, за какво е дошъл, как се казва, но той все мълчал. Учителя станал и излязъл от стаята. След десетина минути се върнал и отново го заговорил. Братът пак мълчал. Учителя излязъл повторно и се бавил пет минути. След това се върнал в стаята и доста строго му казал: „Симеоне, защо мълчиш?“ След като Учителя споменал името на непознатия му човек, Симеон започнал да разказва защо е дошъл при него.

За една група младежи разправя сестра Куна Христова от Шумен. Когато Учителя бил интерниран във Варна, няколко ученици чули, че той гледа на ръка и решили да отидат при него, за да им гледа. Но си наумили, че ако излъже, ще го набият. Между тях бил Елиазар Коен. Още като отишли при него, Учителя ги посрещнал смеейки се: „Вие се заканвате да ме биете, ако не ви кажа истината!“ Те се смутили от прочитането на мислите им. Учителя започнал да разказва на всеки поотделно за живота му, за работата в училище. На двама от тях казал, че само си губят времето и ще повторят класа, а на Елиазар, че той ще свърши училището с отличие. Станало така, както предрекъл на всеки.

Жената на един брат от провинцията, пощенски служител, заболяла тежко. Връщайки се вечерта от работа в къщи, той веднага написал писмо на Учителя, в което разказал за болестта и искал съвет за лекуването. Сложил писмото в джоба си, сутринта да го прати препоръчано, за да замине бързо. На другия ден, като отишъл в пощата на работа, преди още да е пуснал писмото, пристигнала телеграма за него. С голяма изненада видял, че телеграмата е от Учителя и в нея той му дава съвет какво да правят с болестта. Депешата била отговор на писмото, което още лежало в джоба му. Братът благодарил мислено на Учителя, веднага отишъл у дома си, приложил лечението, което той му дал и в скоро време жена му се подобрила.

На Учителя се оплакала една жена от Варна, че мъжът ѝ много пие и не си гледа работата, в къщи само я ругае и бие. Животът ѝ станал невъзможен. Тя помолила Учителя да ѝ даде нещо, за да излекува мъжа си от пиенето. Учителя ѝ казал: „Няма нужда от никакво лекарство – досега той е пиел, отсега нататък няма да пие“. Жената се върнала у дома, мъжът ѝ я посрещнал и казал: „Жено, досега пиех, но от днес решавам да не пия!“ И така станало.

По времето, когато един млад брат, студент по математика, учил за изпит, силно го боляла петата на крака. Мястото се подуло и забрало. При момчето пристигнала една сестра и му казала: „Учителя

ме прати да ти предам, че сестра Дафинка си замина и ти възлага да уредиш всичко по погребението“. Братът ѝ обяснил, че учи за изпит и главата му пламнала, а освен това кракът го боли. Зачудил се как ще изпълни поръчката на Учителя, но без да му мисли много, станал, облякъл се и тръгнал да изпълни възложената му задача. От този момент забравил за крака си и по пътя не вървял, а тичал, за да отиде в общината и на гробищата и да свърши каквото трябва. По едно време се сетил с изненада, че кракът не го боли и забелязъл, че отокът е спаднал. Така свършил благополучно работата.

На връщане минал през Борисовата градина и когато наближил обсерваторията, изведнъж усетил, че силите му го напускат и не може да направи и крачка повече. Седнал до едно дърво, отпаднал и отмалял. Така стоял половин час. По едно време усетил, че силите му се възвръщат и отново бързо и леко поел към Изгрева. Посрещнала го пак същата сестра и му казала, че Учителя заръчал да върнат катафалката и да отложат погребението за другия ден, защото умрялата не била още излъчена. Братът разбрал, че ако не му е станало лошо в градината, щял да завари катафалката и да откара сестрата на гробищата. Досетил се и чии сили са го спрели.

Интересен е случаят, чийто свидетел е Стефан Камбуров. В първите години от живота на Братството Учителя бил в Стара Загора. Като се разхождал по главната улица с няколко приятели,

видели отдалече на тротоара един полицаи да пази убит човек. Учителя само хвърлил бегъл поглед и казал на братята: „Този човек е убит, понеже е убил двама невинни хора“. След седмица същите братя, без Учителя, минавали край кантората на едно застрахователно дружество. Агентът им бил приятел и ги повикал да пият по едно кафе. Там имало още няколко души, които чакали по работа при чиновника, нещо по застраховките си. В разговора им станало дума за убийтия, когото преди няколко дни братята и Учителя видели. Един от присъстващите казал: „Аз познавам този човек. По време на Балканската война, когато нашите войски обсадиха Одрин, ние с него бяхме в една рота. Влязохме в едно от предградията на града и там нашите войници намериха две млади турчета по на 15–16 години и ги доведоха при ротния. Той даде заповед да бъдат убити. Войниците се съпротивиха и никой не пожела да стреля, като казваха, че те са невинни деца и може да ги пленим, но не да ги убиваме. Тогава този, когото сте видели убит, излезе от редиците и каза, че той е готов да ги убие. Предадох му ги и той ги застреля.“

Една година Учителя бил в село Койнаре, Белослатинско. Там на една улица срещнал селския свещеник. Учителя го заговорил и му казал, че изглежда твърде замислен. Свещеникът му отговорил, че е загубил 1000-левава банкнота, не се сещал къде може тя да бъде. Тогава 1000 лева бяха много нещо. Учителя му рекъл: „Не се безпокой. Иди си вкъщи. На твоята маса има една Библия.

Отвори я на еди-коя си страница, там е твоята банкнота.“ Свещеникът отишъл бързо у дома си, отворил Библията и на страницата, която Учителя му посочил, намерил изгубената си банкнота.

Димитър Чернев разправя: „Веднъж брат ми Тодор Чернев беше на Изгрева и аз отидох да го видя. Там имаше и други ръководители и Учителя беше изнесъл телескоп да гледат луната. И аз се наредих да погледна. Като разглеждах с телескопа луната, усетих, че някой ме бутна по рамото. Беше Учителя, който ми каза: „Чакай, брат, да нагласим лещата!“ Като ме докосна по ръката, усетих, че с мен става нещо особено – сякаш електрически ток мина през главата ми, обхвана цялото ми тяло, съзнанието ми се промени и почнах да гледам на света с други очи. Всичко наоколо ми се виждаше хубаво, светло, красиво – просто не може да се опише. И когато брат ми ме изпрати към града, аз все още продължавах да виждам тази красота и съзнанието ми беше светло и хубаво. Това като ехо продължи цели месеци.“

„Когато убиха Стефан Стамболов, Учителя беше у нас в Търново – разказва сестра Елена. – Той ни съобщи: „Убиха Стамболов!“ Ние запитахме: „Във вестника ли пише?“ „Не, сега се извърши престъплението.“ По същия начин ни каза и за смъртта на министър Петков – в момента, когато бе станало деянието.”

Брат Н.Д. се връщал на Изгрева от града,

минал през двора и се отбил в големия салон. Отнякъде се появил Учителя, весел и тържествен, приближил към него и с вдигнат пръст, в знак на внимание, му казал: „Ти знаеш ли, че днес е най-великият ден?“ После се обърнал и излязъл. Учуден, братът започнал да мисли в какво може да бъде величието на този ден. Питал се какво ли е станало в света, дали не е подписан мир или нещо друго се е случило. Било 16 април 1942 година. Отишъл да търси вестници, но в тях нищо не открил. Дълго след това, може би след 15 години, му попаднала една книга за атомната енергия. Като я чел, направило му впечатление, че на 16 април 1942 г. американски професор, който работел върху откриването на атомната енергия, получил първата верижна реакция, с което се доказвало, че може да се използва енергията на атома.

През 1936 г. по време на събора в София на Изгрева цялото Братство от 1000 и повече души обядваше на масите пред салона. Около Учителя бяха насядали Стоименов, д-р Жеков и други братя и сестри, около двајсет души. Учителя седеше по средата на пейката. Насред обѣда скамейката ненадейно се счупи и до един изпопадахме на земята. Само Учителя успя мигновено да се изправи. Тогава си казахме: „Ето какво значи будно съзнание!“

ПРОРИЦАТЕЛ

*И в какво седи силата на едно предсказание?
Според мен силата на пророчеството седи във
верността на фактите. Аз наричам вярно пред-
сказание това, което внася светлина в човешкия
ум. Всяко нещо, което внася светлина, е вярно.*

УЧИТЕЛЯ

Родната сестра на Учителя била десетина години по-голяма от него. Когато станала на 18, баща ѝ я сгодил за един богатски син, когото тя не обичала. Имала си друг избраник, но бащата казал, че ще бъде неговата дума. Вкъщи дошли годежарите и в една стая разговаряли с дядо поп и с момата. По едно време на нея съвсем ѝ домъчняло и отишла в другата стая, където си учел уроците малкият ѝ брат – Учителя. Тя се хвърлила на кревата и започнала да плаче. Той я запитал за какво се тревожи. Сестра му нищо не отговорила, понеже смятала, че е дете и не разбира тези неща. Тя трябвало да се върне при годежарите, избърсала лицето си и излязла, за да премине в другата стая през коридорчето. В него по гредите били закачени сплитове от царевица и когато минавала, един от тях се разкъсал и паднал зад гърба ѝ. Тя започнала да събира разпръснатите кочани, а в това време Учителя се показал на вратата и продумал: „Както, не се безпокой! Както се разпиляха тези царевици, така и твоята

работа ще се разпръсне.“ Тя не обърнала внимание на думите му, но си помислила: „Откъде знае той какво става с мене и че щяло да се разтури?“ Но още на следния ден от Румъния пристигнал този, когото обичала, и тя избягала с него. Така годежът се развалил и думите на Учителя се сбъднали.

Още като дете в село Николаевка Учителя предсказвал какво ще е времето. Когато пред вършитба селяните се питали дали ще е добро, мнозина казвали: „Поповото дете рече...“ Случвало се винаги така, както предсказвал Петър.

Спомня си брат Д.С.: „Бяхме на Бивака на Витоша с Учителя и той предложи на направим нещо като лотария – всеки да изтегли едно билетче, по което Учителя ще разкаже за живота му и неговото бъдеще. Аз подадох моето листче и той ми каза: „Дръж музиката, не я оставяй“. Зачудих се защо Учителя ми говори така. По това време бях директор на едно голямо предприятие и печелех добри пари. Но така се случи по-късно, че трябваше да напусна предприятието и да се препитавам с музика. Тогава разбрах думите на Учителя.

При тази „игра“, когато една сестра подаде билетчето си на Учителя, той ѝ казал: „В живота си ще разчиташ на себе си“. Тя се изненадала, защото имала мъж, който се грижел за нея. Но след време мъжът ѝ умрял и тя останала сама.

Още като ученик в гимназията Е.Н. минавал

веднъж покрай оградата на Изгрева и видял Учителя с ножица в ръка да обрязва дръвчетата. От двора Учителя го попитал: „Знаеш ли да кастриш и да режеш дръвчетата с ножици?“ Е.Н. тогава не го познавал, но му отговорил: „Нищо не разбирам от тази работа!“ Тогава Учителя му казал: „Ти ще станеш добър градинар, много хубаво ще кастриш“. Момчето само се усмихнало. След години, когато започнал да се занимава с литература и с художествена критика, разбрал за какво се отнася предсказанието на Майстора – така наричал той Учителя.

Брат Д.С. разказва, че като отишъл в Париж да търси работа, бил в една руска музикална група. Дълго никой не ги ангажирал и той започнал да се отчайва. Написал на жена си да попита Учителя дали да се върне в България. Учителя заръчал да му отговорят да стои там, защото един човек ще му подаде ръка и работата ще се нареди. Братът послушал съвета и скоро след това бил ангажиран заедно с цялата група да свири в един курорт, където плащали добре. Това станало след като братът случайно се запознал с един човек от този курорт, който му помогнал.

Учителя бил на гости в едно село, у един наш приятел. Братът го помолил да му предскаже нещо. Тогава Учителя му казал: „Догодина на днешната дата да не излизаш от къщи! Ако излезеш, ще ти се случи някакво зло.“ След година на този ден

завалял силен дъжд и къщата на брата прокапала. Той трябвало да се качи на покрива да поправи каквото може, горе се подхлъзнал, паднал и си ступил крака. Тогава си спомнил предупреждението на Учителя.

Верка, дъщеря на брат Георги Куртев, разказва следното: „На четиригодишна възраст съм се разболяла много тежко. Майка ми била приготвила дрешките за заминаването ми. По това време Учителя пристигнал в Айтос и понеже у нас имало болен човек, завели го на квартира при сестра Габровска, която живееше наблизко. Баща ми се срещнал с Учителя, но не му казал, че съм толкова болна. По едно време Учителя го запитал как е детето. Баща ми отговорил: „Детето е много болно, но сме го предоставили в ръцете на Бога, да бъде Волята Божия!“ Тогава Учителя му рекъл: „Сега като си отидеш, детето ще бъде на прозореца, ще ти почука по стъклото и още от пътната врата ще ти каже: „Татко, жива съм, здрава съм, бодра съм!“ Като чул това, баща ми веднага излязъл и се затичал към къщи. Наистина аз съм била на прозореца, почуквала съм по стъклото и съм викала: „Татко, жива съм, здрава съм, бодра съм!“ Баща ми се върнал веднага при Учителя и потвърдил, че всичко е така, както е казал.

Сестра Мария М. разказва, че нейната баба имала шест деца, едно от които била майката на Мария. Разболяла се една от големите дъщери

на баба ѝ и след като д-р Миркович не успял да я излекува, им предложил: „Аз имам един приятел в София, трябва да извикам него, той ще я излекува“. Извикали Учителя и той пристигнал. Наредил в стаята да останат само той, болната и майка ѝ. Майката по-късно разправяла, че Учителя правил различни движения над болната и тя се почувствала по-добре, а след десетина дни била съвсем здрава. Живяла още 45 години. След сеанса бабата на Мария повикала и другите си дъщери, за да се запознаят с Учителя – за нея един свят човек. Всички му целунали ръка, а майката на Мария само се ръкувала и си казала името, както официално се запознават хората. Тя била светски настроена жена. Учителя я изгледал няколко пъти и ѝ казал: „След две години твоят живот ще се измени коренно“. След две години умрял мъжът ѝ и тя изпаднала в меланхолия, която продължила дълго. Започнала да се интересува от учението и станала последователка на Учителя.

Брат бил в София по работа и отшъл при Учителя, преди да си замине за провинцията. Среждали се малко преди влакът на брата да тръгне, затова, разговаряйки с Учителя, той често поглеждал часовника си. Учителя го успокоил: „Не бързай, има време!“ Но братът виждал, че няма минутка повече, иначе ще изпусне влака. Учителят повторил: „Не бързай, има време!“ Братът се забавил около два часа и вече знаел, че е изгървал влака. Но въпреки това след сбогуването с Учителя отишъл на гарата. Като пристигнал на перона, видял, че влакът му

се готвел да отпътува. Той бил последният човек, който се качил. Имало някакво закъснение.

Сестра Иларионова разказва за една екскурзия от Търново до Преображенския манастир: „На една полянка близо да манастира мъжът ми Костадин искаше да се отдели с децата по пътечка, която съкращавала пътя. Учителя категорично го посъветва да не прави това, а на мене направо заповяда: „Еленке, ти върви с нас!“ Но Костадин и децата се засмяха и поеха по пътеката, а ние – по пътя, по който ни водеше Учителя. Стигнахме манастира пред Костадин, чакахме ги доста време, но не идваха. Родителите на децата се безпокояха, защото калугерите ни казаха, че тези кратки пътища за манастира са доста опасни – до пътеките имало дълбоки пропасти. Тогава всички излязохме да ги търсим, но на нашите викове никой не отговаряше. На едно място под скалите намерихме захвърлени провизиите, които носеха. Тогава Учителя взе със себе си двама от братята, отдалечиха се от нас и приближиха една скала. Учителя посочи някъде далеч надолу: „Те са там!“ Един от калугерите, добър катерач, тръгна към посоченото място, заедно с няколко ученика от софийска гимназия, които също бяха дошли на екскурзия до манастира. Намерили ги в ниското, скупчени неподвижно до скалите – били попаднали на такова място, от което не открили изход.

В края на екскурзията сестра Недялкова искаше да се върне със семейството с един файтон,

но Учителя не им позволи, защото щяло да им се случи нещастие. Файтона наеха други хора, но още на излизане от манастира конете се устремираха към една пропаст, отделена от пътя с тел. Хората изпопадаха от файтона, а единият кон се нарани доста тежко в телта. Тогава Учителя ни разкри: „Още като излязохте от Търново, ви преследваше един дух, който искаше кръв. От горе го ограничиха с кръвта на коня, иначе всички щяха да паднат в пропастта.“

Една година братя и сестри тръгвали да слизат от Рила, но времето било много лошо – облачно и мрачно. Готвело се да вали. Те се сбогували с Учителя, без да изразят пред него тревогата си от лошото време. Но той ги успокоил: „Не се плашете за времето. Нито една капка няма да падне върху вас. Като се качите в автобуса, чак тогава ще заваля поройният дъжд.“ И действително – те слезли благополучно до автобуса и тъкмо се качили в него, завалял проливен дъжд.

Георги Попов, бивш учител от с. Горска поляна, Елховско, ми разказа тази история: „На събор в Търново Учителя държал беседа в читалището. Присъствали братя, сестри, граждани и свещеници от града. След беседата един от поповете станал и се обърнал към присъстващите: „Днес в два часа следобед тук, в салона, ще има публичен диспут между архимандрит ... и г-н Дънов“. След него Учителя казал: „Днес в два часа тук няма да има ни-

какъв диспут, защото който излезе от салона, няма да може да влезе, а който остане тук, няма да може да излезе!“ После слязъл от трибуната и напуснал салона, а след него всички братя и сестри.

Братята били на палатки край лозята на Търново. Времето било хубаво – горещо, ясно, без нито едно облаче, както е обикновено в средата на август. Учителя наредил да стегнат и окопаят палатките, защото щял да вали дъжд. Братята погледнали безоблачното небе, зачудили се, но макар и формално, постегнали палатките. Към един следобед на хоризонта се появили малки бели облачета. Те нараствали, после потъмнели и покрили цялото небе. Изсипал се такъв проливен дъжд, че улиците на Търново се превърнали в реки. Това продължило до към четири часа следобед. Разбира се, никакъв диспут не се състоял.

Около седемдесет души присъствали на събора през 1912 година. Там бил и брат Б. Боев. Съборът продължил три дни и когато на тръгване всеки си вземал сбогом с Учителя, той заръчвал: „Като си отидете вкъщи, първата ви работа е да си закупите дърва и брашно!“ Не спирал да повтаря това и братята учудено питали: „Защо, Учителю, война ли ще има?“ Учителя им казал: „Война ще има. Всички ще отидете и всички ще се върнете.“ След един месец била обявена войната, а никой до този момент не беше очаквал такова събитие. Само Учителя ги предупредил навреме. Всички братя от събора, които участвали във войната, се

завърнали живи и здрави. На тръгване Учителя им препоръчвал да носят със себе си преписа на „Добрата молитва“ и 91 (90) псалом.

На същия събор Учителя показал на няколко по-стари братя и сестри една рисунка и обяснил, че тя разкрива събитията, които има да станат. Бил изобразен един малък огън – войната през 1913 г., до него по-голям – Европейската, а по-нататък – буен огън – Втората световна война. Отгоре Слънцето пръскало лъчи над всичко – това показвало идването на Христа. Учителя ги убеждавал: „Ще видите, че това ще се сбъдне“. После добавил: „Ще стане силен трус. Цяла Франция ще потъне, част от Русия и от Турция и част от Германия.“

Преди да стане голямото земетресение в Търново при Учителя от града дошла една сестра и му казала, че иска да остане няколко дни в София. Още с посрещането Учителя настоял: „Веднага трябва да се върнеш, да си отидеш в Търново!“ Тя го молела да остане, но Учителя бил категоричен. Послушала го и отпътувала. Още с пристигането в Търново станало земетресението, а като си отишла у дома, намерила писмо на Учителя. В него прочела подробно описание на земетресението, коя част от града ще засегне най-силно, колко жертви ще има.

Сестра Елена Иларионова била на гости на снаха си в София: „Поканена бях от сестра Гумнерова

на вечеря и да нощувам у тях. Тогава Учителя живееше в нейния дом. Той беше на вечерята, имаше и още двайсетина души. Стана дума, че някой ще си тръгва за провинцията и аз също се одумах, че ще си вървя. А всъщност, никак не ми се искаше да се прибирам. Тогава Учителя ми каза: „Да, ти трябва да си отидеш! Защо стоиш в София, пушекът на каменните въглища ли ти харесва или що? Още утре да си заминеш!“ Аз му обясних, че стоя в София за по-лесна връзка с мъжа ми и брат ми, които бяха на фронта. „Ти ли ще ги пазиш? Аз бдя над тях и Костадин ще се върне невредим, косъм от главата му няма да падне. Още какво искаш?“ Тогава помолих Учителя да запази и брат ми, който беше на опасно място на фронта. Учителя помисли и каза: „Да, брат ти Асен има да плаща карма“. Аз възкликнах: „Учителю, искам да се върне!“ Учителя рече: „Добре, но брат ти ще се върне ранен в ръката“. Наистина брат ми Иван дойде в Търново на лечение с други ранени войници преди да свърши войната. Прострелян бе в ръката при Одрин. После Учителя продължи: „Одрин ще падне и ти трябва да си в Търново, там ще посрещнеш падането му“. Тогава той сам ме заведе при снаха ми, като ѝ съобщи, че още сутринта трябва да си замина. На нея ѝ стана мъчно, но Учителя я убеди, че се налага да си отида. На другия ден вече бях в Търново, а след още няколко дни получих писмо от Учителя, в което той беше поставил една задача. Питаше дали аз ще успея да я реша. Предложих задачата на много приятели, но нито един не се сети

как да я разчете. После разбрахме, че в това писмо Учителя чрез загадката ни е обяснил в кой ден, час и година ще стане земетресението, колко време ще траят трусовете и с каква сила ще бъдат.“

БРАТСКИ ЖИВОТ

Често питат: „Ами ти проповядваш ли нещо, съобразно църквата?“ Отговарям: „Аз проповядвам неща, които са съобразени с великия Божествен закон; пред Господа не лъжа; дали моето учение е съгласно с вашите възгледи, за мене е безразлично. За мене е важно моите възгледи да бъдат съгласни с великия закон, да не бъде лъжец през Бога, пред Небето, пред ангелите, пред светите – то е важният въпрос за мене. Ако всички така схващат учението и така мислят, няма от какво да се плашим. Някои казват: „Ти имаш цел да образуваши някоя секта“. Ония, които образуват секти, са според мене много дребнави хора. Секта всеки може да образува – вземи брадва, нацепи дървото – ще направиш секта, или вземи чук и начукай камъка – ще направиш секта. Секти лесно се правят. В една американска секта се скарали по един въпрос – когато се освещава причастието, дали да се вдигне чашата; но ония, които викали, че трябва да се вдигне, забравили да я вдигнат. Често и ние забравяме това, което проповядваме и оня принцип, който ни съединява. Нашата задача е да възвораваме Царството Божие на Земята. Искам да образуваме една секта, но каква? Да станем проводници на Божия закон, който да завладее всички умове и сърца, да станат всички – и мъже, и жени, и деца – синове

на Царството Божие, да заживеят на Земята живот, какъвто трябва.

УЧИТЕЛЯ

Един ден Учителя казал на брат Боев на другата сутрин в четири часа да е готов, за да отидат двамата на Витоша. Тръгнали в уреченото време. Когато били вече в планината и излезли край горичката над една поляна, насреща им се задал спретнат селянин, шоп, облечен в бели дрехи и с красив калпак. Те го поздравили, той им отвърнал и ги запитал: „Имате ли хляб и огън?“ Брат Боев отговорил, че имат. Двамата продължили нагоре, а селянинът слязъл в гората. След разходката Учителя попитал брат Боев: „Знаеш ли кой беше този човек? И какво искаше да каже с думите: „Имате ли хляб и огън“? Той беше един от странстващите адепти на Агарта и като питаше имаме ли хляб и огън, искаше да ни каже: „Имате ли Словото и Любовта със себе си?“

Спомен на брат Михаил Ангелов от Варна: „Бях чул за Братството и познавах някои от братята, но още не знаех нищо за идеите му и за живота в него. Един ден братята Араджиеви ми казаха: „В Търново ще има събор. Ще те заведем и ще те срещнем с Учителя.“ Точно по това време аз бях изпаднал в една душевна безпътица, чувствах вътрешно смущение и търсех смисъл в живота.

Притеснявах се да отида в Търново на събора, понеже не познавах нито Учителя, нито братята. Но по настояване на Араджиеви, реших да отида – те ми казаха, че всичко ще се уреди. А имах и нужда от някаква опора, защото бях в такова състояние, че даже мислих да туря край на живота си.

Като отидох в Търново, видях на събора много хора, облечени в бяло, но мене ми беше черно на душата. В града пристигнахме в петък, а съборът щеше да се открие в неделя. Брат Иванов, който беше ръководител на Братството във Варна, беше отишъл в Търново преди нас. Като ме видя, каза на братята Араджиеви: „Защо сте довели този човек, той е още нов, а тука идват улегнали братя!“ Мен ми стана много мъчно и исках да си отида, но Араджиеви ме задържаха. Иванов повдигна въпроса за мене пред ръководителите от цяла България и те казаха, че аз не мога да остана на събора. Рекоха ми да си взема веднага багажа и да замина за Варна. Аз не им отвърнах нищо, но си помислих, че няма да се върна във Варна, а ще отида на моста на Янтра и ще се хвърля в реката. Така си мислех аз в себе си. В това време дойде брат Савов от София и като му разправих за състоянието си, без да го познавам, той ме посъветва: „Брат, не ги слушай ръководителите, а иди лично при Учителя и той ще те приеме“. Започна да ми говори за него и аз си казах: „Ако този Учител е Христос, той ще познае моето вътрешно състояние, ще види силното ми желание да остана тук, ще разбере душевното ми противоречие и ще ми помогне. Ако не ме приеме

и не ми помогне, моята работа е свършена.“ Савов ми каза: „Днес ще постиш и вечерта ще отидеш при Учителя“. Аз се съгласих. В себе си отново помислих: „Ако Учителя е Христос, той ще ме разбере и ще ме приеме“.

Отидох на лозето, не ядох цял ден и прекарах в размишление и молитва, макар че още не знаех да се моля. Надвечер тръгнах да се срещна с Учителя и като наближих колибата, го видях да идва срещу мене. Като го гледах, съзрях в лицето му такова бащинско изражение, сякаш то сияеше в светлина. Аз бързо се отправих към него, целунах му ръка и почти проплаках: „Учителю, братята ме пъдят от-тук, а аз искам да остана!“ Той ме погледна кротко и ми рече: „Остани, съборът ще се открие в неделя“. Повече не добави никакви думи за утешение, но щом ми каза това, аз вече се успокоих. Отидох при братя Араджиеви и им съобщих, че Учителя ми разреши да остана. Те се зарадваха. В това време сърдито ме срещна Иванов: „Кой ти позволи да отиваш при Учителя! При него се ходи само с разрешение!“ И пак ми нареди веднага да си отивам. Повечето братя от Варна бяха на моя страна. След като Учителя ме беше приел, аз не послушах Иванов и останах. Сега бях вече спокоен.

Сутринта преди събора станах рано и всичко ми се видя много тържествено. Заедно с братята и сестрите посрещнах току-що изгряващото слънце. Прочетохме общо молитвата. След това насядахме на тревата. Аз седнах до брат Христо Араджиев и все се криех зад него, за да не ме види Учителя.

Беседата беше на тема: „Ученикът, който чакал пред вратата на училището, за да бъде приет за ученик. Чака да чуе думата на професора, приет ли е или не е приет.“ Това беше първата беседа от „Свещения огън“. Учителя започна: „Вчера дойде един млад брат от Варна и ме пита: „Учителю, искам да уча при тебе, да следвам твоето учение.“ Аз го изслушах и помислих: „Чакай да видя какво ще рече Господ за този брат?“ Господ ми каза: „Щом аз съм го пратил при тебе, ти го приеми!“ Кой съм аз да не го приема?“ След това Учителя продължи беседата. Аз се срамувах и се криех зад гърба на брат Христо, во вътрешно ми беше радостно и весело, че съм приет в школата на Учителя. Като свърши беседата, всички се втурнаха към мене и почнаха да ме прегръщат.“

От записките на брат Т. Б.: „Трябваше да отида при Учителя и да му искам идея за клише на корицата на „Житно зърно“. Това беше някъде 1933–1934 година. Поговорихме по този въпрос и Учителя каза: „В квартирата ми на „Опълченска“ 66 има една картина, която показва четирите фази на живота на човека, представени чрез различни възрасти — детство, юношество, възмъжалост и старост.“ Аз бях забелязал тази картина. Като идея тя беше много хубава, но не беше добре изработена и изразих пред Учителя мнението, че е твърде старомодна и не е подходяща за клише. Тогава той извади един албум с картини на Щайнер, сред които бяха изобразени печатите на Откровението

и други образи от него. Учителя ми показа картината на жена, облечена в слънце и ми рече: „Вземи тази, тя е хубава, само като се прерисува, да се оглади със зодиакалния кръг, като Водолей бъде на зенита“. По тази картина направихме клише и го използвахме за корицата на списанието.“

В един разговор в Мърчаево с братя и сестри станало дума за Щайнер и Учителя казал: „Той е прероден Питагор“.

Когато започнаха да излизат новите книги на Мория под общо заглавие „Агни йога“, някои приятели попитали Учителя какво представлява това учение. Той отговорил накратко, че това е старо учение и не е пригодно за съвременния свят. Брат Лулчев беше във връзка с Мория. Казвал го е лично на мене, казваше ми още, че Мория го е посещавал и че Мория и приятелите му били във война с Учителя. Въпреки това Лулчев продължаваше да поддържа връзка с него. Веднъж Мория му дал ред окултни символи, които Лулчев начертал по вратата на бараката си на Изгрева. Учителя извикал една сестра и ѝ възложил: „Иди да кажеш на Лулчев да махне тези символи от вратата си, защото Изгрева ли иска да разруши!“ Сестрата му предала, Лулчев послушал и ги махнал.

В първите години от живота на братството в София имало един спиритист, който много се занимавал с викане на духове, а същевременно бил

във връзка и с Учителя. Един ден той му изпратил бележка по някой брат да му се обади.

Спиритистът отишъл при Учителя, когато той държал беседа. Човекът пристигнал пред салона, но видял, че на вратата стоят много хора, изправил се и зачакал. След малко отвътре излязъл един брат и му предал, че Учителя го чака. Щом влязъл, Учителя строго го сгълчал: „Ти докога ще се занимаваш с твоя спиритизъм? Духовете си имат друга работа, трябва да ги оставиш на мира!“ Човекът останал изненадан и почнал да се оправдава, а после обещал, че ще престане и няма повече да прави сеанси. Но нали бил свикнал, не можал да удържи обещанието си и продължил сеансите с движение на молив върху букви. Една вечер след спиритическия сеанс заспал. В съня си видял, че при него идва Учителя и му казва строго: „Ти нали обеща да не правиш повече сеанси, защо не удържа обещанието си?“ Взел му молива от ръката и го счупил, след което си излязъл. От това мъжът се стреснал, събудил се, спомнил си съня, погледнал и видял, че моливът действително е счупен. Разбрал, че Учителя дошъл по време на съня му, материализирал се и счупил молива, като направил строга забележка. От този момент човекът престанал да прави сеанси.

От спомените на една сестра: „Учителя беше дошъл в Търново да гостува на г-жа Казакова, моя бивша учителка от гимназията. Тя покани мен и съпруга ми, семейството на майор Недялков, на д-р Лечев, Дойнови и някои госпожици да при-

състваме на спиритичен сеанс, който господата Бъчваров и Голов ще проведат в нейния дом в присъствието на Учителя. Насядахме всички около една маса в кръг, заловени за ръце и очаквахме да се появи материализиран някой дух. Учителя стоеше настрана. После дойде и той, хвана се между мене и госпожица Милка Досева, но след минута ни пусна, като каза тихо, почти на себе си: „Нищо няма да стане“. Ние продължихме. Жената на д-р Лечев се прояви като медиум и ръката ѝ започна да се удря върху масата. Свали всички предмети от нея и започна да пише на един лист: „Баща ти, баща ти!“ Ръката ѝ продължи да удря, без да може да я спре някой. Тогава Учителя приближи и каза строго: „По-тихо, по-тихо, защото ще заповядам горе да те арестуват!“ Ръката спря веднага.“

Брат Георги Куртев е запомнил първата си среща с Учителя. В Айтос имало една групичка, която се занимавала със спиритизъм. Когато Учителя бил в Айтос, спиритичната група се събрала и го поканили. Там бил и брат Героги. Почнали да разиграват масичката. След малко Учителя им казал да я оставят, той да поработи с нея. Учителя почукал по масичката и на други места из стаята започнало да се чука. Тогава Учителя им рекъл: „Угасете лампата и каквото всеки види, да не го казва“. Всички видели червената чашка, поставена на масата, да се движи из цялата стая. Спиритистите извикали: „Червената чашка се движи из стаята!“ А брат Георги забелязал над главата на Учителя нещо като

слънце и вътре в него образа му. На другия ден, когато Учителя и брат Георги били сами, той го попитал: „Как се казваше този, който седеше до мене?“ Брат Георги му рекъл, че се казва Михаил. Учителя отсякъл: „Той все Михаил ще си остане“. А на другия, който седял с кръстосани крака до Учителя, той определил: „Това е просяк и последните два лева ще вземе от тебе“. След това дал на брат Героги една бележка със свещения подпис и му казал: „Ти ще станеш ръководител на Братството в Айтос“. Брат Георги възразил, че други са в Братството преди него и е редно те да бъдат ръководители. Но Учителя повторил, че оставя него за ръководител на Братството в града. Случило се, че брат Георги загубил бележката, но скоро я намерил пред вратата си чиста и запазена.

През 1919 г. брат Стефан Тошев бил председател на един стопански комитет и получавал голяма заплата. За това време той ми разказа: „Работата не ме удовлетворяваше и реших да напусна, за да стана съдия. Казах това на Учителя и го помолих да ми посочи в кой град има Братство, за да отида там и да работя. Бях му приготвил и списък на различни селища, но той не го погледна. Върна ми го с думите: „Вземи си списъка! Колкото до назначението, небето е решило къде трябва да отидеш.“ Подадох молба в министерството и бях назначен в Свищов, където нямаше Братство. С течение на времето образувахме голямо Братство и Учителя

дойде да ме види. След това и брат Боев беше назначен там за учител.

Един брат постоянно си мислел, че ако Братството има много пари, работите по-добре ще се наредят. По време на беседа кроял наум различни планове как да придобие повече пари, за да се замогне Братството. Тогава в беседата Учителя вмъкнал: „Ако искате да направите най-голямото зло на едно духовно движение, дайте му пари“. Така той отговорил на мисълта на брата.

Учителя бил в Айтос и по време на Петровденския събор отишъл с приятелите на Петров връх край града. На връщане брат Г. Куртев вървял с него и му казал, че искат да направят една братска градина в Айтос. Учителя го попитал с каква цел искат да сторят това, а брат Георги му отвърнал, че ще създадат градината с идейна цел. Тогава Учителя го посъветвал: „Помолете се и градината ще дойде!“ Така и станало. Сестра Василка Иванова от Айтос при подялба с брата си получила мястото, където сега е градината, и го подарила на Братството.

Цигуларят Петър Камбуров ми разказа следното: „През 1921–1922 г., когато бях в Търново на колибата, Учителя ме поучи: „Имотът, който имате в Стара Загора, да си стои, не го продавайте!“ Но като останах сам през зимата на 1923 г., ме налетя носталгия, все си мислех за бъдещата комуна и си

казах: каква ще е тая комуна без пари? Реших да пиша на тате да продаде всичкия имот в Стара Загора – лозето, една нива, къщата и двора – и с тези пари да започнем комуната. Ще купим коне, каруци, инструменти и земя. Седнах на масата да пиша писмо на тате. Бях написал само обръщението и преди да почна първата дума, писецът се обърна в ръката ми, като че някой го грабна, вдигна го във въздуха и силно го заби в масата. Аз го извадих и реших да продължа. Но за втори път някаква сила го измъкна от ръката ми, завъртя го във въздуха и отново го забодде в масата. Случи се още веднъж и чак на четвъртия път аз успях да напиша писмото. През пролетта тате продаде всичко, аз отидох и взех парите – 100 хиляди лева. Купих имот, коне, каруца и започнах работа. Но през 1925 г. комуната се разпадна. Учителя сам я разтури. Нас ни изпрати в Казанлък, а другите се пръснаха на различни места. Чак тогава разбрах грешката си и се сетих за предупреждението с перото.“

„На Великден трябваше да посетя майка си в Цариброд, в Югославия – разказва сестра Олга Славчева. – Пътувах с открит лист. Беше 1921 година. Отидох при Учителя и му казах: „Учителю, моля да ми кажете какво мога да направя за моите братя българи оттатък границата“. Учителя сложи на масата една раница, напълни я с беседи. Знаех, че листче българска литература не можеше да се пренесе, беше много строго. Слязох на Царибродската гара и прегледвачката ме вкара в една стая.

Изгледа и мене, и раницата, без да я отвори, и само ми рече: „Хайде, иди кот матер“. Българските младежи ме посрещнаха с радост, взеха книгите и заплатиха всичко с динари за братството.“

През 1920 г. Учителя с група братя отишли на „Сините камъни“ над Сливен на лагер с палатки. Една сутрин, след като направили молитвата и посрещнали изгрева на Слънцето, Учителя обявил пред всички: „Днес ще пристигне една важна делегация от София“. Приятелите го запитали каква е тази делегация и откъде има известие за нея. Той им рекъл: „Аз разбрах по облаците, че ще има такава делегация“. Няколко часа по-късно сестра Паша тръгнала от лагера на „Сините камъни“ да си дойде в София. Когато стигнала на гарата, спрял софийският влак и от него слезли трима души. Те отивали при Учителя на лагера на „Сините камъни“. Сестрата им съобщила, че Учителя ги часа, а те се учудили откъде знае, че идват, понеже на никого не били казали. Сестрата отпътувала, а те поели пътя към лагера.

Пристигнали там и един от тримата – гимназиален учител, час и половина говорил на Учителя в палатката му в присъствието на другите двама. Мисията им се състояла в това, да го убедят да не се връща вече в квартирата си на „Опълченска“ 66, защото хазиянът на къщата бил обвинен в неморални деяния. След като ги изслушал, Учителя само с няколко думи разбил на пух и прах цялото им красноречие. После добавил: „Затова, че си позво-

лихте да коригирате Божественото, вие и тримата ще пострадате: единият от вас ще си замине до една година, другият ще изгуби богатството си, а третият ще остане на старини в самота и ще умре, изоставен от всички”.

Станало точно така, както предрекъл Учителя: единият за една година си заминал, другият загубил богатството си и се превърнал на последен бедняк, а третият останал самотник и почти изоставен от всички до края на живота си. Още докато били в палатката на Учителя, той им казал, че и тримата ще боледуват най-малко една седмица. Действително, до вечерта и тримата се разболели от силна треска.

Един брат направил малко прегрешение и всички го укорили – това било на лагера в Търново. Когато Учителя отново отишъл в града на събор, лично поканил обвинения брат да дойде и той. На събора се провеждали наряди за молитва, но никой не искал този брат да бъде в неговата група. Тогава Учителя го повикал и сам отишъл с него в градината да си направят молитвата.

По време на един разговор между Учителя и един брат, по средата на думите си той му казал без всякаква връзка: „Борис ще покаже как ученикът трябва да държи изпита си“. После Учителя продължил разговора, който водел. По-късно братът спомена: „Аз тогава не разбрах думите на Учителя, но когато изправиха Борис (Николов) пред съда

и чух неговите отговори в защита на братството, разбрах, че Учителя още тогава е видял всичко“.

МЪДРОСТТА

Природата е разумна, съзнателна и жива и аз нямам право да разкривам тайните ѝ, които ми е поверила и да давам ключовете ѝ на хората, за да я ограбват. Туй, което ми позволи, ще го кажа, но ако не ми позволи, не казвам. Природата дава ключовете си само на тези, които са познали единството си с нея и са готови безвъзвратно да ѝ служат.

Извън физическия свят има друг разумен свят, който взима участие във всичко, което хората вършат. Та понякога вие се обезсърчавате, като мислите, че никой не се грижи за вас, че сте изоставени като някой кораб в пространството и трябва сами да се грижите за себе си. Не, това не е вярно. Това е едно заблуждение.

УЧИТЕЛЯ

Цигуларят Петър Камбуров разказва следната история: „Близо година и половина – две си пишех с една есперантистка от Рига. За да осмисля тази кореспонденция, аз започнах да изпращам резюмета от беседите на Учителя на есперанто. Тя ги преписваше и изпращаше в 17 държави. Американците много ги харесали, та ѝ изпратили 29 долара, за да си купи циклостилна машина и да улесни работата. В едно писмо сестрата ми съобщи, че иска

да дойде в България и молеше да попитам за това Учителя. Запитах го и той ми каза: „Ще ѝ пишеш да не идва в България, защото тук няма условия за нея. Ако дойде при нас, работата с превеждането на беседите, която сте започнали за Бога, ще спре веднъж завинаги.“

Едно лято Учителя беше на Седемте езера, аз отидох там и му показах снимка, която бях получил от Рига. На нея бяха петдесетте души от курса на П. Пампоров, между които моята кореспондентка бе отбелязана с №13. Помолих го да каже нещо за нейната личност. Той каза: „Тя има една мисъл, едно желание, което не е постигнала на младини и иска сега да го постигне“. За нея не каза нищо повече, а се спря на момичето, отбелязано с № 12: „Тя произхожда от един старинен род, съществуващ от 1000 години“ – и започна да описва нейните положителни душевни качества. Но аз пак му обърнах внимание на № 13 – на моята кореспондентка. Той рече същото: „Тя има някои младежки чувства и възжеления, които не е постигнала на младини и сега иска да постигне“. Отново се обърна към № 12 и продължи най-подробно да описва характера ѝ. Аз за трети път насочих вниманието му към моята позната, но тогава Учителя ме напусна и си отиде, без да ми каже повече нито дума. Останах сконфузен, с чувството на човек, когото не разбират. По-късно тази сестра дойде в България, а с нея и момичетата от снимката – № 11 и № 12. Моята кореспондентка се върна в Латвия разочарована и работата, която бяхме почнали, се прекъсна зави-

наги, както Учителят беше предрекъл. Другите две продължиха своето дело, като момичето с № 12 от снимката – Амелия Вайланд, стана ръководителка на Братството в Рига.

Брат Д. С. е запомнил: „Бяхме на Бивака с Учителя и пеехме песента „Добър ден“. Той ни накара много пъти да я изпеем и все оставаше недоволен от нашето изпълнение. При всяко повторение казваше: „Мисъл давайте, мисъл давайте!“ Най-последно рече: „Сега добре я изпълнихте“. След това добави: „Знайте, че тази песен, както сега я изпълнихте с мисъл, ще върви подир вас или с вас цели петстотин години!“ Разбрахме, че всяко нещо, изпълнено с мисъл, остава за дълго време с човека.“

През 1905 г. Учителя държал в Търново сказка по френология. На нея присъствала и сестра Елена Иларионова: „Читалищният салон беше препълнен. С редица примери Учителя доказваше, че с живота си човек гради бъдеще, събира капитали за строеж на тялото си и може да му даде форма според своите мисли и вътрешни духовни стремежи. Така че по външния вид може да се узнае животът на всеки един и да се определи неговият характер. Всички слушахме с внимание. След сказката само д-р Георгиев се опита малко да оспорва, но капитулира пред отговорите на Учителя. Тогава разбрах, че Учителя изнесе една велика истина, непозната дотогава и за мене, и за другите. Искях да му благодаря, но в многолюдното събрание не успях да се срещна с него.

На другия ден дойде един от приятелите – Васил Узунов, гимназиален учител и ни каза, че Учителя желае да дойде у дома и да ни измери черепите. Със съпруга ми се зарадвахме много и с готовност го посрещнахме. Учителя измери черепите ни и с най-големи подробности ни описа точно характерите. Разказа ни много неща за онова, което сме преживели през годините. Запитахме го откъде знае всичко това, а той ни отговори, че нищо не може да се скрие, защото не се губи. Всички постъпки на човека се отбелязват на лицето му, а също и в анализите на природата. Отговорни сме за всички свои мисли, чувства и действия и ще плащаме за тях. Това той доказва тъй ясно и неоспоримо, че повярвахме в тази истина.“

Разказва сестра Е. И. „Привечер, тъкмо посрещам Здравка и Драган Попови, Учителя излезе от стаята си и каза: „Много престъпления се вършат! Някои трябва веднага да бъдат изкупени. Знаете ли, че на протосингела Абаджиев жената ще си замине? Тя пометна заченато дете, а да пометнеш, това е голямо престъпление. Зачатието на детето изкупва греховете на родителите.“ И наистина след няколко дни научихме, че госпожа Абаджиева починала.“

Един брат ми разправяше, че написал статия, в която се споменавал и Наполеон. В статията си братът писал за него, че е престъпник, а не гений. Веднъж на поляната край Изгрева Учителя го срещ-

нал и го попитал: „Ти какво мислиш за Наполеон, престъпник ли е или гений?“ Братът отговорил, че смята Наполеон за престъпник. Тогава Учителя му казал, че Наполеон не е бил престъпник, а ученик на Бялото братство, изпратен в Европа да събори феодализма. В това отношение той изпълнил мисията си, но направил грешка, когато се обявил против Русия. Учителя казал на брата също, че Наполеон имал един астролог, който го ръководел и че когато обявил война на Русия, астрологът му изчезнал. Наполеон дълго се колебал, но тръгнал на поход. Когато англичаните го затворили на остров „Света Елена“, Наполеон казал, че не са англичаните, които ще го съдят, а неговите прадеди.

На 27 декември 1960 г. брат Боев ми разправи и следното: „Един ден Учителя в частен разговор ми каза: „Христос, като отиде при гроба на Лазар, изпрати към него една силна любовна струя. Тази струя събуди Любовта в Лазаря, с което го възкреси.“

Дядо Благо водел разговор с Учителя и го запитал за произхода на названието „българи“. Учителя пояснил: „Имало едно време едно царство, в което хората много обичали Господа и го наричали с името Харния Бог. Оттам другите народи нарекли хората от това царство „богхари“. Така е произлязло името „българи“. Това царство е съществувало преди потопа.“

Редове, написани от сестра Мария Райчева: „В салона се събирахме за беседа. Естествено, трябваше да имаме добри и красиви мисли. Вместо това в главата ми се породил негодувание към едно лице, чиито действия излагаха Учителя и Братството. Казах си наум: „Тези глупаци, тези идиоти само излагат Учителя и отблъскват външния свят от Братството!“ Както винаги Учителя дойде за беседата точно в 5 часа. Пяхме, казахме молитвата и седнахме. Учителя ни изгледа и започна: „Тези глупаци, тези идиоти – не се говори така за братята!“ Той разтърси неодобрително главата си. Тонът му беше сериозен, строг, но не сърдит. Засрамах се от мислите си и пожелах да си взема урок завинаги. Аз бях може би единствената в салона, която разбра защо Учителя започна беседата си с тези думи.“

Млад момък се влюбил в бедна и красива мома. Той много я обичал и тя го обичала. Дошло се до женитба, но по-големият му брат казал, че не му позволява, защото и двамата са бедни. Трябвало да намери мома от богато семейство. В младежа настъпило раздвоение. Той обичал момичето, но се съблазнявал от възможността да се ожени за богатата мома, за да живее по-леко. В това противоречие не знаел как да разреши въпроса. Момъкът познавал една наша сестра, с която споделил притеснението си. Тя му казала: „Ела с мене, ще те заведа на беседата на Учителя и докато той говори, мислено ще му зададем въпроса – как да

постъпиш“. Така и направили. Както Учителя говорел, в един момент погледнал към младежа и сестрата и казал: „Един млад момък обича една бедна девойка, но под чуждо влияние той се колебава да се ожени за нея, защото му предлагат по-богата мома. Но той обича първата и се намира в противоречие. Който си играе с онзи, когото обича, той сам ще пострада.“ След това Учителя продължил беседата. Младежът чул тези думи, но не си взел бележка от тях. Оставил бедната девойка и се оженил за богата мома. През целия му живот тя била все болна, непрекъснато ходела по лекари, а и децата им постоянно били болнави. Така и не видял бял ден.

ЧОВЕКОЛЮБИЕ

Като се намираш пред някое слабо същество, ти изпитваш известна приятност и колкото и да си силен, си готов веднага да помогнеш на това слабо същество. Ти си готов доброволно да му помогнеш. И като му помогнеш, изпитваш в себе си едно вътрешно разположение. Бог постъпваше така. Бог мине край някого и му казва: „Всичко ще се оправи!“

Много неща има, които могат да се кажат на хората, но все таки е опасно. Колкото и да е опасно, те трябва да знаят, че не е само сегашното тяло, с което могат да се движат. Човек има друго едно тяло, с което вече може да излиза от физическото си тяло и да се разхожда из пространството. Това всеки е проверил. Колко пъти вие сте сънували, че излизате вечер някъде и хвърчите! Гледате, тялото ви лежи на леглото, а вие с друго някакво тяло хвърчите из пространството. С кои очи виждате, че тялото ви лежи на леглото, а същевременно хвърчите някъде из въздуха? С кое тяло хвърчите? Ние чувстваме тия работи с духовното си тяло.

Когато казвам, че някои работи не могат да станат лесно, имам предвид физическото тяло на човека. Значи с физическото тяло на човека работите не могат да станат лесно, но с духовното тяло лесно стават. С духовното тяло много работи, които минават за невъзможни, стават

моментално. Невъзможните работи стават с духовното тяло, което е устойчиво.

УЧИТЕЛЯ

Сам Учителя разказваше, че студентите в Америка работели какво ли не, за да си изкарват прехраната. Веднъж, когато след работа получил известна сума, си купил нов костюм. Като се разхождал с него по улицата, срещнал един окъсан и беден човек. Учителя го спрял, поканил го у дома си, нагостил го добре и му подарил новия си костюм.

Една сестра изпаднала в тежко душевно положение от неразрешени лични въпроси, срещала непреодолими спънки и противоречия в себе си. В това състояние тя отишла на полянката на Изгрева и седнала под навеса. Било късно вечерта. Тя се чувствала изоставена и самотна, страдала, че никой не мисли за нея и не влиза в положението ѝ. Така прекарала повече от час и половина в скръб и плач. Към 11 часа вечерта откъм чешмата със зодиака, която беше на входа на полянката, се задала светлина от електрическо фенерче. Сестрата познала фенерчето на Учителя по осветяването, но не допускала, че самият той идва към нея. Изненадала се, когато светлината се отправила право към нея и видяла, че е дошъл Учителя. Той приближил до нея, осветил я с фенерчето и без да ѝ продума, си отишъл. Тогава състоянието ѝ се променило и

тя се упрекнала за заблуждението си, че никой не мисли за нея. Тя разбрала, че Учителя вижда страданията на хората и на всички помага.

Учителя виждаше нуждите на всички същества и често по невидими пътища помагаше, без дори те да разберат.

Записал съм разказа на цигуларя Петър Камбуров: „През 1919 г. пътувах от провинцията за София, за да си заверя студентския семестър. Това беше през месец февруари, в една тежка зима с дълбок сняг и студ под минус 20 градуса. Влакът пристигна на софийската гара към 4 часа след полунощ. Имаше още няколко часа, докато се съмне. Всичко беше сковано в мраз и лед. Отидох на улица „Опълченска“, където живееше Учителя, като си правех сметка, че там все още може да има някой буден. Но когато пристигнах, всичко беше тъмно и аз не посмях да почукам на вратата. Реших да чакам, докато светне някоя лампа. Но студът беше толкова голям, че поседях едва половин час и почувствах, че замръзвам. Тръгнах да почукам, но се притесних, че ще събудя Учителя и само допрях дръжката на вратата. Щом я докоснах, лампата на Учителя светна и след малко той тихо дойде до пътната врата и ми каза: „Не бива да стоиш навън, ще замръзнеш“. Аз изживях един върховен момент, в който видях как великият Учител се отзова на един нищо и никакъв човек и го прие в студената нощ. Помислих си: „Кой друг би направил това?“

Учителя ме заведе долу в столовата, събуди сес-

трите и им поръча да направят чай, за да се стопля. Беше неделя и в 10 часа имаше беседа. След нея останах на обяд при Учителя, където се събраха двайсетина души приятели. Трапезата му винаги беше пълна с гости. Вечерта при него също имаше много хора, които си отидоха към 9 часа. Учителя се прибра в стаята си, а аз останах да спя на една кушетка в сутерена. В кухнята една възрастна сестра миеше съдовете от вечерята и тананикаше някаква мелодия от „Идилията“ на Учителя. Аз седнах на едно малко столче до печката, взех в ръката си кюмюрената лопата и машата и си представих, че свиря на цигулка. Казах на сестрата: „Ако имам цигулка, щях да изсвирия това, което тананикаш“. В това време се чуха стъпки от стаята на Учителя и той заслиза по стълбата. Аз съобразих, че може да влезе при нас и хвърлих лопатката и машата в кофата за кюмюр, за да не ме свари с тях в ръце. Той застана на вратата и без да влиза ме загледа право в ръцете и каза: „Искаш ли цигулка?“ Аз не можех да дишам от възлудие, но сестра Янакиева му рече: „Той беше взел лопатката и машата и си представяше, че свиря“. Учителя каза: „Сестра, ела да ти дам една цигулка, да я дадеш на брата да си посвири“. Тя отиде горе с Учителя и ми донесе цигулка.

Аз я взех и се чудех как ще свиря, понеже е късно и ще безпокоя Учителя. Но докато проверявах струните, той слезе и ме успокои – да не се притеснявам. Свирих от 9 до 11 часа вечерта. През това време Учителя ми изсвири на няколко части

своята „Идилия“ и аз я научих. След това ме накара да му изпълня народни хора и ръченици. На другия ден на обяда го запитах: „Учителю, бях убеден, че Вие знаете за стоенето ми пред вратата онази сутрин. Но защо не дойдохте да ми отворите, преди да допра ръка до вратата?“ „Такъв е законът на Земята – каза Учителя. – Трябва един да поиска и друг да му даде, трябва един да похлопа, за да му се отвори. Детето трябва да проплаче, за да дойде майка му. Между вземането и даването има хармония. Само когато единият поиска и другият му даде, тогава се проявява Любовта. Ако единият не иска, а другият не дава, тогава Любовта не може да се прояви. Това е своего рода насилие. Затова трябва да почукаш, за да ти отвори.“

Един човек заминал за Америка, като оставил в България жена и дете. Там той се оженил за друга и не искал да се върне в родината. Жена му в България писала, молела го да се прибере, но той не се обаждал. Тя чула за Учителя и отишла при него да го пита какво да прави. Той я изслушал и казал: „Не се безпокой, мъжът ти ще се върне“. От този ден при българина в Америка започнал да се явява един стар човек с брада, с дълга коса, хубаво облечен и настойчиво го убеждавал: „Жена ти и детето ти в България те чакат, ти трябва да се върнеш!“ Мъжът отначало упорствал, но човекът всеки ден отивал при него и му повтарял все същото с още по-голяма настойчивост. Най-после човекът решил да си дойде. Купил си билет за парахода и като се

качил на палубата, срещнал там възрастния, който го карал да се върне в страната си. И по пътя продължавал да му напомня, че жена му и детето му в родината го чакат.

Когато преминали българската граница, възрастният човек се изгубил някъде и мъжът не го видял повече. Като си отишъл у дома, разказал всичко това на жена си. По описанието тя се сетила, че старият трябва да е бил Учителя. Един неделен ден казала на мъжа си да се разходят в боровата гора край София. Тя лека-полека го довела до Изгрева. Влезли в двора пред салона и видели Учителя. Мъжът възкликнал: „Ето, този човек беше, който ме накара да си дойда!“ Тя го запознала с Учителя, а мъжът попитал: „Не бяхте ли Вие в Америка, и не бяхте ли Вие, който ме заставихте да си дойда?“ Учителя спокойно му отговорил: „Аз отдавна бях в Америка. От дълги години не съм напускател София.“ На връщане от Изгрева жена му пояснила, че великите посветени имат способността едновременно да бъдат на различни места по Земята и даже извън нея.

Бедна жена с няколко деца и без работа била много измъчена и като не намирала изход от положението, решила да изпие сода каустик, за да умре и да се отърве от неволите си. Тя наляла отровата в една паница и тъкмо се готвела да я изпие, при нея влязъл човек, взел съдината от ръката ѝ и попитал: „Какво правиш! Защо искаш да умреш?“ Тя му отговорила, че е без работа и без средства,

че няма как да изхранва децата си, отчаяна е от всичко и затова е решила да сложи край на живота си. Човекът ѝ казал: „Твоята работа ще се оправи и положението ти ще се измени“. И действително след тази тайнствена среща тя си намерила работа и се спасила. Един ден случайно дошла на Изгрева и видяла Учителя. Веднага разбрала, че той е бил човекът, който я спасил.

Сестра Куна П. Христова е запомнила един разговор с Учителя: „Един път когато бях в София, живеях на квартира в града и за беседите сутрин ставах рано и отивах на Изгрева. Учителя, като чу за сутрешните ми страхове, каза: „Не се плашете, когато идвате от града към Изгрева, вървете по средата на пътя!“ И добави: „Всякога, когато има беседа, аз бдя върху пътя, за да няма никаква опасност за тези, които идват“.

Когато веднъж Учителя бил с Братството на летуване в Рила, приятелите ни преживели следното: както винаги на планината, вечерно време палели големи огньове, пеели песни, а понякога Учителя говорел. Учителя седял между двама братя, греел се на огъня и слушал песните. Изведнъж той наклонил главата си към един от тях, сякаш заспал. Всички забелязали това и стояли учудени. Един брат се сетил да види колко е часът – било десет вечерта. След три минути Учителя изправил главата си и всички облекчено въздъхнали, че не се е случило нищо лошо с него. Запели отново,

Учителя продължил да разговаря, сякаш нищо не е било. Никой не посмял да попита за случилото се, но и никой не могъл да си го обясни.

На другия ден към десет и половина преди обяд пристигнала група от 16 братя и сестри, които тръгнали предната вечер от град Дупница. Някой им показал нов, по-кратък път към езерата, но като вървели по него, се стъмнило, те се объркали и изгубили посоката. След като се лутали в безизходица, най-послед един брат предложил да спрат и да се помолят на Учителя, за да им помогне по някакъв начин да излязат от това положение. Всички се съгласили, спрели и започнали заедно да четат молитва, като отправяли силно мисълта си към Учителя да им помогне. Веднага след молитвата съзрели, че сред мрака блясва светлина и ясно видели Учителя, който с пръст им посочил къде трябва да вървят. Те поели натам и намерили пътя, по който стигнали до лагера. Още когато блеснала светлината, някой погледнал часовника и запомнил, че е десет. Било времето, когато Учителя заспал край огъня на бивака.

На Изгрева една сестра казала на Учителя, че ще отиде на Витоша, за да може да се уедини в съзерцание сред природата и да размишлява. Качила се до Черни връх, но като се връщала, паднала гъста мъгла и тя изгубила пътя в гората. Лутала се насам-натам и се объркала още повече. Решила да се помоли на Учителя да ѝ покаже пътя. Направила молитвата и изведнъж видяла Учителя пред себе

си. Тя много се зарадвала и го попитала откъде е дошъл и как я намерил. Той е превел през мъглата в гората, извел я на пътя, показал ѝ посоката, в която трябва да върви. Още когато Учителя дошъл при нея, тя му целунала ръка, което показва, че той не бил видение, а е бил материализиран. Сестрата си помислила, че Учителя ще върви с нея през целия път. Но за нейна изненада след малко той изчезнал. Когато се върнала на Изгрева, отишла при Учителя и му разправила случая. Той се усмихнал и казал: „Винаги когато се намирате в затруднение, обаждайте ми се с молитва и аз ще ви помогна“. Има много такива примери в живота на Учителя.

С група братя и сестри Учителя бил на гости у една сестра на Изгрева. Както разговаряли и си пиел чая, из един път Учителя, без да пуска чашата от ръката си, затворил очи за минута-две и сякаш заспал. След като ги отворил, рекъл: „Показах пътя на един заблуден кораб в океана“.

Един брат, машинист, заспал докато карал влака. Изведнъж се събудил от рева на локомотивната свирка и видял, че Учителя натиска нейния лост, а композицията наближава следващата гара. Отворил уста да го заговори, но Учителя изчезнал.

Един брат от София изпаднал в голяма мъка и вътрешна борба от неразрешени свои въпроси. Той отишъл на Витоша, към Драгалевския манастир, в гората, за да си поплаче насаме и чрез молитви и

размишления да потърси начин да излезе от мъчнотиите, в които попаднал. Отишъл далеч от хората, като си мислил, че не го разбират. По едно време, за негово голямо учудване, видял, че Учителя идва при него. Стреснал се и го запитал: „Учителю, как ме намерихте? Аз се скрих тук далеч от хората, за да се опитам да се справя с мъчнотиите си.“ Учителя му рекъл: „Това е задача, която ти сам трябва да разрешиш“. И добавил: „Еди-кога си, каквото ти се случи, аз ти го създадох пак като задача“. Припомнил му ред противоречия от живота му, които е трябвало да разрешава, като му казал, че все той му ги е създал.

„Една година с две от децата си бях при Учителя – разказва един брат. – По това време голямото ми момче беше войник в Русе. Като си вземах сбогом, той ми каза: „Няма да си отиваш в село, а ще заминеш веднага в Русе. Там ще искаш да преместят момчето ти на друго място.“ Аз отначало упорствах и отказвах да замина, като обяснявах на Учителя: „Как с жена и две малки деца ще отида в Русе?“ Но той ми повтори строго и категорично, че трябва да тръгна. Каза ми също, че там ще намеря брат Георги Димитров и той ще ми помогне. Послушах думите на Учителя и заминах за Русе с жената и децата си.

Отидох веднага в казармата. Помолих часовия, който стоеше на вратата, да извика моето момче Иванчо и той го повика. Иван пристигна със сълзи на очи. Попитах: „Какво има, защо плачеш?“

Той ми разказа, че бил намислил тази нощ да се убие, защото вършил някаква нелегална работа и като го хванат, може да издаде другарите си. Аз му се скарах и му рекох да не му минават такива мисли, че нещата ще се оправят. След това отидох при брат Георги Димитров и му разказах всичко. Оказа се, че друг брат бил полковник в този полк. Г. Димитров отиде при него и му казал, че Учителя е поръчал да изведе това момче от казармата. Полковникът бил в дома си и по телефона наредил в казармата да му доведат сина ни. Няколко войници го докарали под стража. Полковникът пуснал войниците да си отидат в казармата, а Иванчо задържал при себе си като ординарец. По такъв начин го спаси.”

Това било преди 9 септември 1944 година. След 9 септември този брат, полковник, изпаднал в немилост и военен съд го осъдил на смърт. Тогава брат Руси и Иван се застъпили за него, като казали, че е помогнал, когато Иван бил обвинен в нелегална работа. Успели да оставят полковника на доживотен затвор. След известно време бил помилван и освободен. Така Учителя спасил два живота.

През 1942 г. една вечер в квартирата на брат от Изгрева станало нелегално събрание на комунисти. След като се разотишли, протоколите останали у брата. Братът легнал да спи, едва се унесъл и започнал да сънува, че Учителя идва при него, побутва го и му казва: „Ставай веднага и изгори тези книжа!“ Братът не обърнал внимание

на съня. Наново заспал и отново видял насън, че идва Учителя, разтърсва го още по-силно и още по-строго му нарежда: „Веднага ставай, нали ти казах, изгори книжката!“ Братът и този път отдал видяното на своя страх и пак не направил нищо. Заспал отново. Учителя дошъл трети път, смушкар го толкова силно, че братът усетил дори болка, и с много строг глас заповядал: „Ставай веднага! Казах ти: изгори тези книжа!“ Тогава братът се вдигнал, събрал листовите с протоколите, натурял ги в печката и ги изгорил. Щом свършил това и тъкмо да си легне, на вратата се чули силни удари, а отвън – шум и гласове. Били полицаи. Влезли и му казали, че имат съобщение за проведено нелегално събрание и нареждане за обиск. Обърнали цялата къща, заплашвали го да каже за събранието и да даде протоколите, но като не намерили никаква следа, си отишли. По такъв начин бил спасен животът му.

„През 1926 г. съборът стана в София – разказва Петър Ст. Камбуров. – Учителя предприе екскурзия с братството до Мусала. Аз бях в София с брат си Марин и работехме с конете и каруцата. Поради дошлото тогава голямо наводнение каруцарите бедствахме и бяхме доста задлъжнели. Марин реши да отиде с групата на Мусала. Обадох се на Учителя, че искам и аз да тръгна с тях. Той ми нареди: „Не, ти няма да дойдеш с нас, трябва да останеш тук!“ След малко поднових молбата си, но Учителя повтори: „Не, ти трябва да останеш тук!“

Опитах трети път, а той ми рече: „Ти ще останеш да пазиш квартирата на „Опълченска“ 66”. Когато за четвърти път отидох да го питам, внезапно ме заболя десният крак и ме се подух ходилото. Учителя извади един галош и ми го даде. Махнах обувката, превързах крака и обух галоша.

Автобусът с групата замина, а аз останах в София да вардя квартирата. През нощта сънувах някаква силна гръмотевица и се събудих, но разбрах, че не било гръм, а някой силно чукаше на пътната врата. Станах, отворих и гледам нашето чираче – чука на врата и вика: „Бай Петре, конете се отвързали, отишли в една нива и я огазили! Стопанинът ги хванал и ги закарал у тях. Ако не отидеш на обяд да ги откупиш, ще ги продадат на търг.“ Аз веднага се облякох и тръгнах, а кракът вече не ме болеше. Чирачето ни Бончо ме заведе при човека. Конете бяха вързани в двора му и не бяха яли цяла нощ. Поиска ми 3 хиляди лева, но аз успях да го склоня за 500 да освободи конете. Тогава разбрах защо Учителя настояваше да остана в София.“

Преди 9 септември 1944 г. професор Стефан Консулов бил мобилизиран и изпратен с войскова част в Беломорска Тракия. След събитията на девети се готвел да замине с частта си за България и издал заповед да се подготвят за тръгване на другия ден. Когато вечерта си легнал да спи, още буден, чул глас, без да има някой при него: „Ставай и веднага заминавай за България!“ Учуден, станал, огледал цялата стая – да няма някаква мистифика-

ция, но нищо не открил. Бил силно разтревожен, но все още не искал да послуша неизвестния глас и си легнал отново. Едва изгасил лампата и същият глас още по-строго и настойчиво го подканил да стане и да тръгне за България. Този път той решил да послуша гласа, облякъл се, излязъл, намерил шофьора си и му наредил да приготви колата за път, защото веднага ще заминат за София. Предупредил и фелдфебела, че тръгва незабавно, а частта трябва да поеме пътя сутринта в 8 часа, както бил наредил вече.

Малко след заминаването на Консулов, дошли части от народната войска, които искали да го арестуват, но не го намерили. На другия ден войсковата част поела за София и когато пристигнали, фелдфебелът намерил Консулов и му разказал какво се е случило след заминаването му. Така Учителя променил събитията и спасил живота му. Тази случка е помогнала за духовното пробуждане на професора и той започнал да се замисля върху проблеми, които дотогава отричал. От убеден материалист станал усърден спиритуалист. Консулов написал книга, в която въз основа на научни факти доказва съществуването на невидимия свят. Доколкото си спомням, тя носеше заглавието „Наука и религия“.

По време на бомбардировките през 1943 г. един брат бил наблюдател в метеорологичната станция в София. Понеже бил много ревностен при изпълнението на службата си, когато трябва-

ло да прави наблюдения не се съобразявал с това, че имало въздушна тревога и не гасял лампите. Германците забелязали, че свети по време на тревога и приели това като сигнал за противниците. Арестували го и се готвели да го разстрелят. В този момент притичал един български майор и застанал между германците и Игнат – така се казвал братът наблюдател. Майорът им казал, че има български съдилища, които ще го съдят и го закарал в един участък. Братът обяснил, че не е давал сигнали, а си е гледал служебните задължения и го освободили. По същото време Учителя е бил в Мърчаево и точно в този час започнал да пита къде е брат Игнат и какво прави. В продължение на десет минути говорел все за него и насочвал мислите на всички към брата метеоролог.

Брат Петко Христов от Шумен бил с трудоваци в Шуменско и след работа замръкнали в едно село. Всички войници и офицери били разквартирувани, само за него не останала квартира. Той отишъл в близката гора да се помоли. Било през зимата. По време на молитвата му се явил Учителя и му казал в коя точно къща да отиде и да пренощува, защото там ще го приемат. Той отишъл в посочената къща, където действително го приели много любезно, като очакван гост.

Една сестра често преживяваше случилото се с нея: „Баща ми беше в Турция, в Мала Азия, в една болница. Учителя знаеше, че е тежко болен.

Една вечер дойде един брат и ми каза: „Учителя те вика“. Веднага изтичах при него и още от вратата попитах: „Учителю, да не е станало нещо с баща ми?“ „Ще провериш“ – ми отвърна той спокойно. Аз отново: „Учителю, кажете ми какво е станало с баща ми, да няма писмо?“ Той повтори: „Ще провериш!“ И както седях срещу него на стола, видях над Учителя едно болнично легло и на него баща ми, който леко обърна главата си към мен, погледна ме и като че се поусмихна. Аз извиках: „Жив е, жив е!“ „Кой е жив“ – ме попита Учителя. „Баща ми е жив!“ Учителя ме погледна: „Казах ти – ще провериш“. Баща ми оздравя и живя дълги години след това.

Учителя гостувал у една сестра, чийто син не бил в Братството. Синът се връщал от града и бил с цигара в ръка. Като излязла да го посрещне, сестрата му казала да не пуши, защото Учителя е в къщата. Но Учителя се обърнал към майката и я помолил: „Не се сърди, нека си пуши, той ми е приятел“, извадил кутия цигари и ги подарил на сина.

Учителя застъпваше тезата, че всеки е свободен да направи своя избор, да стигне до една идея сам, а не да му се налага.

Сестра Елена от Търново помни една история от своето семейство: „Като правехме къщата, бяхме задлъжняли на една наша сестра, която беше добра сама да ни предложи пари. Притеснявахме

се, че не можем да ги върнем в срока, защото имахме дългове и към други. Току-що бяхме изпратили Учителя на път за София. Аз си поплаках, а Костадин, мъжът ми, от честолюбие сякаш заболя. Учителя схванал нашето положение и се върна от Горна Оряховица. Свари ни смутени и натъжени. Зачудени го попитахме защо се връща, влак ли няма? Той ни отговори: „Не, но вие се смутихте, че сестрата си иска парите“. На сутринта сестрата дойде и каза, че сме задлъжнели и на банката и парите ѝ може да пропаднат. Тогава Учителя ѝ рече: „Аз ще ти ги върна“. Тя се засрами и се отказа да иска парите сега. След няколко дни Илия Стойчев повика Костадин да работи в Русе и с първата заплатата върнахме дълга си преди срока.“

Сестра Славка Кайрекова си спомня: „Бях в София да купувам стока за амбулантната си търговия. Една сутрин отидох рано на Изгрева, на полянката за паневритмия, но нямаше още никой. Повъртях се и тръгнах да си отивам. На връщане при чешмата ме срещна Учителя и ми каза: „Ти си дошла за стока в София и понеже не ти стигат 4 хиляди лева, аз ще ти ги дам и след шест дни ще ми ги върнеш“. Съгласих се, защото бях ангажирала стока точно за толкова пари. Платих я и заминах за някакъв панаир. За три-четири дни продадох всичко и направих оборот за около 100 хиляди лева, какъвто не съм правила през цялата си търговия дотогава, а и след това. Успях да изплатя дълговете, които имах, и да върна навреме парите

на Учителя. Разбрах, че с даването на парите той ми е дал и своята благословия.“

По времето, когато преследваха евреите и бяха започнали да изселват някои от тях, Учителя извикал брат Лулчев и му заръчал: „Ще отидеш при царя и ще му кажеш да не позволи нито един евреин да бъде изселен вън от границите на България!“ Брат Лулчев отишъл в двореца, търсил царя, но никой не знаел къде се намира той. Върнал се при Учителя и му обяснил, че не може да намери царя. Учителя настоял: „Ще отидеш при царя и ще му кажеш каквото ти заръчах“. Брат Лулчев заминал втори път и пак никой не го осведомил къде е царят. Върнал се при Учителя и казал, че отново не успял да го намери. Учителя влязъл в долната стая, останал там пет минути, излязъл и казал: „Иди в Кричим!“ Брат Лулчев отишъл там и наистина намерил царя, който много се изненадал как са го открили. Лулчев му предал, че Учителя го пратил с поръчение да не позволява да изселват евреите вън от България.

Веднъж, когато Учителя бил в Сливен, Братството направило екскурзия до Сините камъни. Майката на Мария М. много искала да отиде на екскурзията и ѝ било мъчно, че не може, защото била болнава и много слаба. Учителя я поощрил: „Ще вземеш едно магаре и ще дойдеш“. Тя намерила магаре, качила се на него и вървяла лека-полека подир другите. Животното се изморило, почнало

да изостава, уморила се и тя, станало ѝ мъчно, че е изоставена след другите. В това време чула някакъв шум зад гърба си, като от вятър, обърнала се и видяла зад себе си Учителя, който минал покрай нея и продължил напред. А до този момент той бил някъде в началото на групата. Сестрата окуражена продължила пътя. След известно време отново изостанала и пак изпаднала в мрачно настроение. Повторило се същото: чула зад себе си шум като от вятър, обърнала се и видяла Учителя, който правел движения, сякаш тласка нещо напред, бързо минал покрай нея, без да ѝ продума нищо. Така тя стигнала до Сините камъни заедно с другите. По-късно, в трудни моменти от живота, винаги си спомняла за Учителя, който с жеста си я насърчавал: „Върви напред, аз съм с тебе!“

С МОЛИТВА И ПЕСЕН

Понякога едно и също е казано в един смисъл, а друг път – в друг. Всичко трябва да се сведе към едно общо понятие за Любовта. След това от Любовта трябва да преминете към понятията за знанието, за Божествената Мъдрост и Истината. Това са три свята, където всеки ден трябва да влизате, за да придобиете нещо от Любовта, като дружите с нея. Или казано другояче: да дружите в душата си с разумните, с любещите същества. Защото любещото същество е един съвършен човек, който, за да помогне, ще даде най-хубавото, което има в душата си. Не да се жертва – съвършеният човек никога не се жертва. Той няма защо да се жертва, жертвата е за Земята. Съвършеният човек има всякога желание да помага, а пък това е достатъчно. Дръжте в ума си това: дружете със съвършените същества! Но някой ще каже: „Как да ги намерим?“ Някои от вас се срамуват да се молят. Цяло изкуство е да се моли човек!

УЧИТЕЛЯ

През Втората световна война, по време на големите бомбардировки над София, брат Д-ски бил при Учителя на разговор и когато си тръгнал, той му поръчал: „Ще ти дам окултни формули, написани на листчета, които ще поставиш на различни

места в града, в къщи на твои познати“. Братът не полюбопитствал да види и прочете формулите, но останал с впечатление, че са стихове от псалмите. Учителя му казал още: „Следи да видиш, че къщите, в които поставиш тези формули, няма да бъдат засегнати, дори около тях да падат много бомби и много други къщи да бъдат разрушени“. Братът поставил листчетата с формулите в къщи на различни места в града и след бомбардировките сам проверил – нито една от тях не била пострадала, макар около тях всичко да било разрушено. Била доказана голямата магическа сила срещу злото и разрушенията, която притежавали окултните формули, дадени от Учителя.

Един брат споделил с Учителя, че по време на бомбардировките го било толкова страх, та не могъл да чете 91 (90) псалом наред, а го забравил и го казвал разбъркано. Учителя му рекъл: „Няма нищо, 91 псалом е с толкова голяма сила, че една дума само да произнесеш от него, пак ще подейства“.

Една сестра си спомня от детството: „Когато баща ми тръгваше за фронта, отиде при Учителя да си вземе сбогом и той му казал да сложи едно Евангелие в джоба си, от лявата страна, до сърцето. На фронта куршум попаднал точно срещу сърцето му, но се ударил в Евангелието и не проникнал в тялото. Така баща ми беше спасен от смърт.“

Брат Г. Овчаров е записал своите спомени от войната през 1917 г.: „Бяхме на южния фронт, на позиция край отвесни скали. Ние стояхме на високото, а неприятелят – долу. Излъгвахме постове да пазим и наблюдаваме врага. Една вечер бях на един от тези скрити постове. Подпрян до скалата, виждах лагера на чуждите войници. По едно време ми се стори, че отдолу приближават хора. Помислих си, че ако не събудя другарите си, неприятелят ще дойде и ще ги плени. Ако ги събудя и се разшумят, отсреща ще стрелят и може да ги убият. За момент си спомних за Учителя и си казах: „Зад мен стои целият полк, а аз съм в двоумение – как да постъпя?“ В този миг във въздуха, през лъчите на луната видях Учителя и чух гласа му: „Няма нищо!“ Повтори ми: „Няма нищо, не се безпокой!“ После образът му се изгуби.

Събудих другарите си и те почнаха да пълнят пушките. Бяха готови да стрелят, но началниците ги спряха. Предложих да отида сам напред и да разузная какво е това придвижване. Слязох по стръмнината до мястото, където ми се стори, че има хора. Като наближих, видях, че ме е заблудила висока папрат, раздвижвана от вятъра. След няколко месеца ми дадоха отпуск и отидох в София при Учителя на „Опълченска“ 66. Първият му въпрос беше какво ново има на фронта. Много исках да го попитам за явяването му пред мене на поста, но не смеех. Той ме разпитва за дома, за братята в Ямбол, за баща ми, а аз все исках да отворя дума за явяването му, но от неудобство се отказах. На

тръгване му подадох ръка, а той ми каза: „В случай на нужда пак ме повикай“. Тогава попитах Учителя истина ли е това, което ми се случи преди месеци. Той ми отговори: „Да, вярно е и при втори случай пак ме повикай!“

През Балканската война мъжът на сестра Елена – Костадин, бил на фронта. Тя разказва: „Един ден Учителя ми рече: „Еленке, и без Костадин можеш да живееш“. Аз го загледах учудено и уплашено го попитах: „Защо, Учителю, ми говорите така, да не би Костадин да е убит!“ „Не – отвърна той – но Костадин е в голяма опасност.“ Тогава заплаках: „Искам Костадин да се върне жив и здрав, как ще живея сама в света!?“ Учителя помисли няколко минути и ми рече: „Добре тогава!“ В този момент влезе Драган Попов и повика Учителя настрана да му собщи, че гърците са заградили няколко наши полка в Пирин планина, от които и Костадиновия. Учителя отново помисли и след малко каза: „Няма да падне и косъм от главата на Костадин и всички ще се освободят“. Като се върна след време, Костадин разправи, че били здравата заградени, но по чудо се спасили.”

Брат Иларионов бил на фронта през 1913 година. Учителя бил в Търново и живеел в неговата къща. Един ден Учителя излязъл от стаята и съобщил на сестра му, че брат Иларионов нещо не е добре. Сестрата започнала да плаче и през сълзи нареждала на Учителя, че без брат си не би могла

да живее. Учителя ѝ рекъл: „Нима не можеш без него?“ В това време Иларионов, който бил офицер, заедно със своите войници бил обграден от гърците. Учителя отишъл в стаята си, забавил се 10–15 минути и като се върнал, казал на сестрата: „Не се безпокой, всичко ще се оправи!“ Какво се случило на фронта? През нощта в обръча, който заграждал нашите войски, се отворил проход и войниците се изтеглили през него, без да ги забележат гърците. След това заели добра позиция в Кресненското дефиле и от своя страна обградили гърците. До битка не се стигнало, защото пристигнало съобщение, че е сключено примирие и е издадена заповед за спиране на боевете.

По време на Балканската война брат Георги Куртев бил на фронта като фелдшер. По войската плъзнала холера и всички бягали от заразените. Тогава Георги призовал желаещите войници от дружината да се притекат с него на помощ на болните. Гарантирал им, че никой от тях няма да се разболеє от холера. Няколко войника отишли с него и обслужвали болните цели 7–8 месеца, без да се заразят. По това време от страх лекарите обикаляли с кон покрай болницата и отдалеч давали наставления за лечението. Тогава брат Куртев получил писмо от Учителя, в което прочел: „Не се плаши от нищо, аз виждам всичко. Помагай на болните и ние ще ви подкрепяме.“

Като офицер брат Никола Гръблев служил в

Търново. Един ден препускал на кон някъде над моста на Янтра. Конят бягал лудо и от буйство се насочил не към моста, а към едно място встрани, където имало дълбока пропаст. Братът видял опасността, нямал време нищо да направи, а само мислено извикал към Учителя: „Учителю, помогни ми!“ Мигом усетил, че някаква сила дръпнала юздите на коня и той се насочил към моста. В това време по него минавала жена и конят връхлитал право срещу нея. Но за чудо тя се навела, конят я прескочил и жената била спасена. По-късно Кольо Гръблев научил, че по време на премеждието Учителя бил на гости някъде по Изгрева и пиели чай. Изведнъж той си затворил очите за минута—две. После ги отворил и съобщил: „Кольо Гръблев беше в опасност, спасихме го“. Присъстващите погледнали часа и записали деня. Когато Кольо Гръблев дошъл в София, попитали го какво е станало в този ден и час и той разказал горната случка.

Своите преживелици разказва брат Никола Гръблев: „През 1922–1923 г. като граничен офицер служех в Делиормана. През зимата бях за нещо в София и разправях на Учителя, че Дунавът е замръзнал, защото времето е страшно люто, и от Румъния и Карпатите в България преминават много вълци, едри като магарета. Тогава Учителя ми предложи: „Ето една възможност да провериш и изпробваш смелостта си! Ще излезеш нощно време в дванайсет часа без никакво оръжие и ще отидеш там, където знаеш, че има вълци. По такъв начин

ще опиташ храбростта и вярата си.“ Отговорих: „Учителю, има толкова много вълци, че непременно ще ме изядат!“ Той ми отвърна кротко: „Няма да те изядат. Щом аз те пращам, няма да те изядат, стига да си достатъчно смел, да не се уплашиш, ще минеш сред вълците и нищо няма да ти направят.“ Аз се примирих: „Приемам задачата, която ми дадохте, Учителю“. Но само като си помислех за нейното изпълнение, сърцето ми почваше лудо да бие. Ето какво се случи после в Делиормана.

През една бурна зимна нощ бях при началника ми, който се намираше през няколко села от моя пункт. Реших да се прибера през нощта, за да изпълня задачата на Учителя. Началникът и жена му ме убеждаваха да остана да спя у тях, защото рискувам да ме разкъсат вълците, но аз упорито настоявах на своето, качих се на коня да поема в тъмнината. Началникът ми хвана юздата, за да ме спре и убеди да се върна. Но в един миг, когато той отпусна юздата, аз сритах коня и се понесох по пътя. Около дванайсет часа през нощта край мен беснееше страшна буря и виелица, а аз приближавах едно междинно село към моя пункт. Знаех, че около него има много вълци. Снежните вихри бяха толкова силни, че вместо за час, бях изминал пътя дотам за няколко часа. Край селото отдалече забелязах глутница от 10–15 вълка, която идваше право срещу мене. Още преди да тръгна, бях направил дълга молитва, бях изрекъл всички окултни формули, които знаех, и оттогава всякакъв страх беше изчезнал от сърцето ми. Когато видях тичащи-

те насреща ми вълци, не се уплаших, но конят изцивили и се дръпна назад. Аз го прищпорих да върви напред. В този момент вълците ни наближиха и се нахвърлиха върху коня и мен. Но за почуда, сякаш нещо беше затворило устата им и те само мушкаха с муцуните си коня по корема и по врата. Сkochиха и върху мен, но нищо не можах да ми направят. Конят побягна в галоп и глутницата изостана зад нас. Влязох в селото и там вече се поколебах дали да продължа пътя си по-нататък или да остана да пренощувам в стаята на кметското наместничество. Дръпнах юздите на коня да го отправя към общината, но той упорито извиваше глава към пътя за моя пункт. Тогава го оставих, като си помислих: „Ти си по-умен, ти ме води по-нататък!“

Конят пое пътя към моя пункт и на разсъмване се озовахме в селото живи и здрави. После научих, че през същата нощ по този път се движил на кон един войник със сабя и пушка. Нападнали го вълци и въпреки съпротивата му, го разкъсали. След седмица една нощ трябваше да отида от моя пункт до границата, за да проверя постове. На излизане от селото, войниците се загрижиха: „Господин капитан, не отивайте, защото около нас има много вълци и ще ви разкъсат“. Но аз им заповядах: „Приберете се в поста и не мислете за мене!“ Тръгнах пеш през снега. Не бях изминал и стотина крачки и насреща ми се зададе вълча глутница. В този момент изпитах чувството, че се срещам с близки приятели и сякаш ми се искаше да се хвърля и да ги разцелувам. Минах невредим през глутницата,

без да се обърне дори един вълк да ме погледне. Стигнах благополучно до границата. Имах и други подобни срещи с вълци, но тези са достатъчни, за да покажат как работи Божественото чрез Учителя.“

Брат Христо разказва, че като офицер отишъл при Учителя и му казал, че иска да подаде оставка, понеже считал военната служба за несъвместима с учението. Учителя му рекъл: „Ще си стоиш там на мястото, има да изпълняваш една важна задача!“ През септември 1923 г., когато стана въстанието на комунистите и земеделците, изпратили брат Христо в едно село да ръководи потушаването на бунта. Мъже били наизлезли край селото с брадви, вили и колове и чакали войската. Христо спрял войниците си на известно разстояние, отишъл при селяните и ги придумвал: „Защо сте излезли с тези брадви и сопи? Приберете се по къщите си, никой от вашето село няма да стане жертва, няма и да ви разпитвам. Иначе ще пусна войската и ще ви избием.“ Селяните послушали, прибрали се и никой не пострадал. Тогава братът разбрал, че това е задачата, която Учителя предвиждал да изпълни.

По време на една от войните приятел, който бил на фронта, си дошъл в София в отпуск и отишъл при Учителя да го види. Той бил военен музикант. Разговаряли и по едно време Учителя извадил тескта на „Пред Теб припадаме, Господи!“, написан от един брат и му казал да съчини музика, за

да стане песен. Изтекъл му отпускът и братът се върнал на фронта. Там се заловил по текста да пише музика. Докато работел в палатката си, се завързало сражение между българите и сърбите. При него връхлетял свещеникът на полка и извикал: „Сърбите настъпват и гранати хвърчат около нас, да бягаме!“ Но братът останал в палатката, продължил работата си и завършил нотирането на песента. Когато се върнал в София и отишъл при Учителя да му занесе нотите, той му казал: „Ако не пишеше музиката на тази песен, когато падаха гранати около палатката, и ти щеше да пострадаш. Тази музика те спаси.“ Учителя изрекъл това, преди братът да е казал каквото и да било.

СКЕПТИЦИТЕ

Казвам: който и да се опита днес да изнесе истината, той всякога ще бъде подозиран. Във вярващите има едно подозрение. Като те чуят да говориш, веднага ще те попитат: „Ти какъв си?“ Ако отидеш в една евангелистка църква, ще те попитат евангелист ли си – ако си евангелист, ще те приемат. Ако отидеш в една католическа църква, ще те попитат католик ли си – ако си католик, ще те приемат. Човек трябва да има някакво име, но името не създава човека. Човекът създава името.

УЧИТЕЛЯ

Такава беше по характер сестра Веселка, че мъчно вярваше. Тя често казваше, дори и пред Учителя: „Аз съм Тома неверни!“ Съмняваше се и в него. Но дълбоко в себе си имаше желание да се случи нещо, което да я убеди да вярва в Учителя. Тя споделяше, че самата пращала такава мисъл на Учителя с думите: „Ти си Учител и разполагаш с възможности, можеш да ми дадеш някаква опитност да повярвам“. Една година, като била на Изгрева по време на събора, присъствала на беседа. Учителя стоял зад катедрата и говорел. Сестрата си казала наум: „Много хубаво приказваш, но аз все пак се съмнявам!“ В този момент изведнъж от очите ѝ сякаш паднало перде и тя видяла Учителя

в огнено кълбо, самият той целият греел като слънце. Косите му били като слънчеви лъчи, брадата му излъчвала сияние, обагрено в най-различни цветове. От лицето и цялото му тяло избликвала и вибрирала светлина. Сестрата си помислила, че това е някаква халюцинация, потъркала си очите, да не е задрямала, дори се ощипала, за да се събуди. Но картината не се променяла. През цялото време Учителя кротко я гледал, без да спира беседата си. Сестрата огледала другите около себе си, но разбрала, че те не виждат същото. Колко време е продължило това, тя не може да определи. После картината се изгубила и сестрата видяла Учителя така както всички го виждали. Помислила си: „Това е някаква халюцинация“. В този миг Учителя погледнал право към нея и леко се усмихнал. Когато сестра Веселка отишла при него и му разказала преживяването си, той се засмял: „Още ли си неверни Тома?“

На една беседа, докато Учителя говорел, човек от публиката си помислил: „Ама че шарлатанин!“ Понеже Учителя минавал от въпрос на въпрос, думите му се сторили шарлатанство. Учителя го погледнал право в очите и казал на всеослушание: „Аз не съм шарлатанин и мошеник, а отговарям на въпросите на присъстващите“. Човекът, който си помислил това, потънал в земята от срам. Той сам ми е разправял този случай.

Един брат от провинцията, който не бил виж-

дал Учителя, много искал да го срещне, но нямал пари, за да дойде в София. Той имал богат съсед, чието момче се разболяло тежко и според лекарите било обречено на умиране. Съседът поискал от нашия приятел, който тогава бил и кръстниковист, да го заведе при Учителя. Приятелят ни отговорил, че няма пари. Богатият човек му обещал да плати всички разноски. По това време Кръстников беше издал една книга, в която беше подредил по класове всички духовни хора и на първо място беше поставил себе си, а Учителя – по-долу. Братът взел тази книга със себе си и си помислил със съмнение: „Ако Дънов е действително Учител, аз ще държа книгата в ръката си, той ще ми я поиска, ще отвори точно на мястото, където пише за него, и ще прочете“. Тръгнал от Хасково и с богатия си съсед дошъл при Учителя. Когато влезли в двора на „Опълченска“ 66, където живееше Учителя, имало голяма опашка от хора, които чакали да бъдат приети. Двамата си казали: „При толкова много хора кога ли ще дойде нашият ред?“ Малко след като разменили тези думи, Учителя се показал на вратата и за тяхна почуда наредил: „Нека двамата от Хасково дойдат при мен“. Учителя посъветвал бащата на болното момче какво да прави, за да го излекува. След това се обърнал към нашия приятел и смеейки се, го запитал: „Ти какво искаш?“ Посегнал, взел книгата от ръцете му, отворил точно на страницата, на която пишело за него, прочел, пак се засмял и му върнал книгата. От този момент хасковецът стана наш ревностен брат.

В първите години от дейността на Учителя, тъкмо да започне лекцията в един провинциален град, на вратата на салона се изправил някакъв човек и се разкрещал: „Ей, ти там, на сцената, защо заблуждаваш хората, че има някакъв Господ? Никакъв Бог не съществува, ти си въобразяваш!“ Учителя спокойно отговорил: „Аз ще ти докажа, че има Господ!“ – и започнал сказката. Докато говорел, не се случило нищо особено. През нощта, като си легнал човекът, заспал, но се събудил от ужас – леглото му се движело из стаята заедно с него. Той си разтъркал очите, да не е сън, но се убедил, че е буден и веднага се сетил за думите на Учителя: „Аз ще ти докажа, че има Господ!“ Мъжът започнал да се моли: „Моля ти се, господин Дънов, вярвам, че има Господ!“ След тези думи креватът се прибрал на мястото си. Човекът не могъл да заспи до сутринта и още рано отишъл в хотела, където бил отседнал Учителя, за да му каже: „Извинете г-н Дънов, вече повярвах в Господа!“ После му разказал какво е преживял през нощта.

Слави Камбуров е брат на Никола и Стефан Камбурови. Никола и Стефан бяха в Братството, а Слави беше широк социалист и материалист по убеждение. Един ден той се закарал пред братята си: „Само да се срещна с вашия Учител и на бърза ръка ще го обора!“ Той мислил, че Учителя е някакъв книжник като него и с диалектически доводи може да го обори. Един ден, когато Учителя пристигнал в Стара Загора, там били и тримата братя.

Отишли при него и Слави влязъл с надутостта на учен, който има амбицията да опровергае Учителя. Учителя го приел и повел с него разговор за четирите степени на съзнанието и за четвъртото измерение. Слави Камбуров не бил чувал за тези работи и се объркал, не успял на нищо да възрази. Учителя му говорил повече от два часа. От този момент Слави влязъл в Братството и даже е държал сказки и писал статии за Учителя и окултната наука.

Като офицер брат Т. Б. бил на фронта и трябвало по важна работа да си дойде в София. Случката ми разказа самият той. Отишъл при генерала да му разреши отпуск, за да си дойде. Генералът, щом го видял, му казал: „Ти си добър офицер, известен си в цялата артилерия, но не мога да се начудя как си се увлякъл по тоя Дънов!” След това генералът отправил няколко заканителни думи срещу Учителя, като добавил, че ще се справи с него. Надсмял се: „Нима мислиш, че той знае какво говоря аз?” Братът отговорил: „Да, аз вярвам, че той знае какво вие говорите сега”. „Аз ти се чудя на ума – казал генералът – но хайде, върви, на добър път!”

Братът дошъл в София и се срещнал с Учителя. След като говорили дълго по свои работи, братът тръгнал да си отива, но бил изненадан, че Учителя – дотогава весел и добре разположен – изведнъж станал сериозен и дори строг: „Кажи на твоя генерал, че аз зная всичко каквото говори, и да си затваря устата, защото може да му се случи нещо“.

Като се върнал на фронта, братът се представил на генерала. Той най-напред го попитал: „Е, ходи ли при твоя Учител?“ Братът отговорил: „Да, ходих и без да му кажа нищо, той рече да ви предам, че знае всичко, което сте ми говорили и да ви предупредя друг път да не се отнасяте така, защото можело да ви се случи нещо лошо“. В този миг генералът се сепнал, отдръпнал се някак си и поискал потвърждение: „Нима наистина знаеше какво съм ти говорил?“ „Да, без да му кажа нищо, той ми заговори с много строг тон за вас.“ Оттогава генералът никога не говорил пред брата против Учителя. След една година умрял от сърдечен удар.

Цигуларят Петър Камбуров имал едно вълнуващо преживяване: „Беше през 1921 година. Получих съобщение от пловдивските братя да отида в града им, където Учителя ще изнесе във военния клуб лекция за гражданите. Във влака се срещнах с ямболци и бургазлии, а в Пловдив ни разквартируваха по къщите на братя. На другия ден салонът беше претъпкан с хора. Аз бях с няколко приятели в средата на редовете. Беседата си, която беше на тема „Влиянието на светлината върху телата“, Учителя започна с думите: „Когато материални предмети стоят в изба, където слънчевата светлина не прониква и температурата е под нула градуса, те са в замръзнало състояние и в тях няма никакъв разлагащ процес. Но ако слънчевата светлина проникне в тази изба, тогава предметите почват да се разлагат и да миришат. Същото може да се каже и

за човешките мозъци. Когато проникне в тях Божествената светлина и топлина, те отначало почват да се разлагат и миришат, докато туй, което в тях се разлага, изчезне и остане онуй, върху което може да гради Божественото.“

Като каза Учителя това, млад мъж скочи, стъпи на един стол и извика: „Господа, човекът, който стои на сцената, е черен магьосник. Той умори майка ми, не го слушайте!“ След това си седна – беше през два реда през мене. Учителя продължи да говори. Аз забелязах, че като каза тези думи и седна, лицето на човека се измени, ръцете му се изкривиха, започна да прави гримаси и изпадна в конвулсии. След това пак се изправи на стола и се провикна: „Господа, аз дълбоко съжалявам за думите си, които казах преди малко. Човекът на сцената не е черен магьосник, а е светия. Не мога повече да остана в салона, защото Христос ме пъде оттук! Дълбоко съжалявам за думите си и искам прошка!“ Човекът слезе от стола и излезе. В салона настана смут, чуваха се думи за и против Учителя. Редакторът на вестник „Юг“ също се качи на стол и извика: „Господин Дънов, тези теории ги проповядвайте в Патагония, а не между нас!“ Друг се обади за друго, подвикнаха трети и четвърти, в салона се вдигна голяма врява.

Учителя стоеше на сцената и спокойно слушаше. По едно време си вдигна ръцете, публиката се умири и той продължи. Беше вече към края на беседата и в един момент се чу глас откъм задната врата на салона – беше същият мъж, когото Хрис-

тос изпъди. Той извика: „Господа, ако ние приемем и приложим учението на този човек, на този Учител, светът и животът на Земята в 24 часа ще се променят!“ След думите му Учителя продължи: „Аз мога на всеки от вас да кажа кой какво мисли и какво чувства в дадения момент“. Тогава един поп скочи: „Аз искам да ми кажеш какво мисля!“ Целият салон се развика, видгна се голяма врява и вече нищо не можеше да се чуе. Настана голям безпорядък, а вътре сигурно имаше 2 хиляди души. Една сестра се втурна напред, за да защитава Учителя, но други я блъснаха и тя залитна. Аз се обадох да кажа нещо за Учителя, но една голяма ръка се стовари върху главата ми, събори шапката ми и чух: „И ти ли си от тях!“ Най-после Учителя успя да вземе думата. „Приятели, мога да кажа всичко на попа, мога да кажа всичко на всички ви, къде е вашето благоденствие мога да ви кажа. Вие постъпихте ли по правилата на благоразумието? Аз приемам всички хули, които изсипват върху мен и благодаря за тях. С тях аз ще наторя моите ниви и градини, а на вас оставям моята Любов.“ Като каза това, Учителя си тръгна.

ЗЛОЖЕЛАТЕЛИТЕ

Христос казва: „Блажени сте, когато ви гонят, защото голяма е вашата заплата на Небесата“. Ще ви обясня дълбокия смисъл на тези думи: като посеее едно житно зрънце, то започва да гние – нападат го много врагове – микроби, но щом излезе нагоре, към светлината, огрее го Слънцето, враговете му се разбягват. Следователно и вас трябва да ви гонят, за да излезете нагоре. Христос като казва: „Блажени гонените!“, разбира, че блажени са онези, които израстват, пуцат коренчета, листа, цветове, плодове, защото голяма е тяхната заплата, когато дойде Господ и намери узрели техните плодове.

УЧИТЕЛЯ

Било по време на един от съборите в Търново. Появили се много оси, които смущавали братята и сестрите по време на храна. Един ден Учителят като гледал как осите нападат хората по масите и из двора на вилата, направил някакви движения и произнесъл думи и формули. За минути всички оси от масите и двора се събрали на едно място и застанали като мъртви. Учителят ги побутнал, но те сякаш не проявявали признаци на живот. След това той направил други движения и изрекъл други думи, от което осите се размърдали, хвъркнали, избягали и повече не се появили през цялото ля-

то. След тази случка Учителя заявил: „Мога да направя същото с всички врагове на Братството, но не искам“.

Някакъв студент, който чул за Учителя, решил да отиде на Изгрева, за да се подиграе с него. Със своята скрита мисъл влязъл в салона по време на беседа, но изпаднал в паника като усетил, че една мощна сила го подела сякаш на ръце и изхвърлила навън. Нямал време да разбере как станало това.

През месец май 1936 г. един ден следобед, към четири часа, в града на Изгрева дошъл някакъв човек, вероятно изпратен от враговете на Братството и търсел Учителя. През целия този ден Учителя бил сериозен, строг и напрегнат. Малко преди случката при него имало сестри, но той ги изпратил да си отидат по домовете. По това време при Учителя дошъл брат Иван Кавалджиев. Двамата влезли в големия салон. Пред салона братя чистели масите от боята. Изпратеният човек потърсил Учителя в долната стая, намерил я заключена и като видял, че никой не му отваря, започнал да удря по стъклото, счупил го и си наранил ръката. После видял Учителя в салона, влязъл и започнал да го удря с юмруци по главата. Понеже ръцете на побойника били наранени от счупеното стъкло, дрехите на Учителя се напръскали с кръв. След доста удари нападателят избягал.

На другия ден видяхме лицето на Учителя в синини. След време един полицаи довел побойни-

ка при Учителя, за да пита какво наказание да му наложи. Той отговорил: „Аз му прощавам“. Побойникът се извинил и искал прошка. Тогава Учителя добавил: „Аз ти прощавам, но моли се Господ да ти прости!“ Това се случило през месец май. През юни се проявили последиците от побоя. Отначало Учителя се затруднявал при движение на дясната си ръка, после и на десния крак. По-късно се затруднил и говорът му. След Петровден се организирано летуването на Братството в Рила. Тръгнали на 4 юли. При пътуването Учителя с мъка се движел, влачел крака си, на места дори залитал. Когато стигнали до Вадата и тръгнали нагоре, един брат на кон посрещнал групата, за да качи Учителя, но той отказал и продължил пеша.

През дните на лагера Учителя трудно ходел и приказвал. Не се качил на Молитвения връх и не държал беседи, но постоянно правел разходки, интересувал се от всички, които идвали на бивака, следял четенето на беседите, паневритмията, изобщо целия братски живот. На 12 август сутринта Учителя изведнъж се променил – болестта изчезнала, движел се свободно, говорел без затруднения. През деня спокойно отишъл на изворчето, обиколил лагера, а вечерта присъствал на общия огън. В целия лагер било празник. Известно време след завръщането от бивака една сестра се обърнала към Учителя: „Вие ни учихте, че при болест трябва да се качваме на планината, дори ако сме в състояние само да лазим дотам. Вие направихте

точно това.“ Учителя отговорил: „Трябваше да се даде пример.“

По повод този побой Учителя казал, че имало заговор да поставят адска машина под салона и по време на беседа да ликвидират Братството. Като научил за това, той се помолил на Бога да отмени зловещото събитие, а само той да понесе страданието. Ето от какво дошъл побоят.

Често викаха Учителя на следствие в Дирекцията на полицията. Един път, след като го разпитал някакъв началник, го завели пред горящата пещ и го заплашили: „Ако не се откажеш от учението си, ще те хвърлим в огъня!“ Учителя спокойно му отговорил: „Ако е волята Божия, ще ме хвърлите. А от учението си не се отказвам!“ След още ред закани и въпроси го пуснали, защото нямало за какво да се хванат.

„В последния ден на събора през 1922 г. трябваше да си тръгваме към 10 часа сутринта. Учителя също се беше приготвил, но малко преди това той спря и се обърна към нас: „Идете си, аз ще дойда сам“. После седна под беседката, подпрян на чадъра, който почти всякога носеше със себе си. До дома му трябваше да го придружат някои хора, които искаха да го почакаме. Но като разбрахме, че това не е по желанието на Учителя, си тръгнахме. Учителя остана сам под беседката. Повикал брат Ватев, който щеше да ношува в колибата, и го предупредил: „Като дойдат, не се противи, отвори

им навсякъде да разгледат“. Братът не разбрал кои ще идват и защо така му говори Учителя, но след няколко минути видял, че войска огражда колибата. В двора влязъл офицерът Харлаков с няколко войника и попитал: „Къде е Дънов?“ Братята нищо не отговорили, а Учителя седял на мястото си. Офицерът грубо поискал да види тайната стаичка, за която поповете били разгласили, че там се вършат безобразни работи. Братята Ватев и Ковачев отворили стаичката, в която влязахме със свещен трепет само за молитва. Пред офицера се разкрила духовната мистична обстановка, подредена с изтънчен вкус. Осветена от седем кандила, които денонощно горяха, пред него сякаш засияла голямата величествена картина с образа на Бога. При тази гледка офицерът се почувствал недостоеен да прекрачи прага. Надникнал от вратата, навел глава и си излязъл. Приближил беседката, изправил се пред Учителя и го попитал: „Ти кой си?“ „Аз съм Дънов“ – му отговорил Учителя. „Ти си арестуван!“ – му рекъл офицерът и го повел с войниците към казармата.

Ние се бяхме прибрали и вече се събличахме за лягане, когато братята от колибата дотичаха изплашени и съобщиха: „Учителя е арестуван!“ Костадин се облече набързо, повика брат Иван Деветаков и Костадин Петков и отидоха в казармата. Успели да влязат в канцеларията безпрепятствено и видели Учителя седнал на едно кресло, а до него братята Ковачев и Ватев. Костадин казал на адютанта Харлаков: „Господин Дънов ми е гостенин

и вие нямате право да го арестувате!“ Какво друго са разговаряли не зная, но Учителя и братята си дойдоха веднага. На другия ден някои от братята си заминаваха по домовете, понеже съборът беше свършил, и идваха да се сбогуват с Учителя. Ние с Величка Ватева и Величка Стойчева бяхме приготвили хубав обяд за всички. Тъкмо бяхме насядали край масата и по обичая си казвахме молитвата, брат Деню Цанев дойде задъхан от бързане и предупреди: „Учителю, веднага трябва да си заминете от Търново, иначе ще Ви изпратят по етапен ред!“ Без да е взел една хапка от обета, Учителя събра багажа си и бързо се приготви за тръгване. Предаде ми тефтерчетата и други неща, които винаги носеше със себе си, и ми каза да му ги върна, когато отново се срещнем. На тръгване аз и сестрите се разплакахме от притеснение. Учителя се изправи пред нас и ни запита: „Защо плачете? Запазете вътрешния си мир и за нищо на света не го нарушавайте, даже и на парчета да ви късат!“ След като го изпратихме, никой вече нямаше желание да се храни. До вечерта прекарахме в разговор за Учителя. На другия ден разбрахме, че той си е заминал за София спокоен и весел. Но оттогава правеше съборите в столицата и нямаше желание да идва в Търново.“ Споменът е на сестра Елена.

Учителя бил във Варна и една сутрин излязъл с група приятели да посрещнат слънцето на Ташлъ тепе. Като се връщали към града, двама полицаи, подтикнати от свещениците, поискали

да го арестуват заедно с цялата група. Повечето от хората се разбягали. В това време се намесил един наш приятел, офицер – Н. Гръблев, който искал да спаси положението, но станало така, че се наложило да минат направо през лозята. Там стражарите арестували Учителя и го повели към градоначалството. По пътя минали покрай къщата, където Учителя бил на квартира, и той помолил стражарите да му разрешат да се отбие и да си вземе друга шапка, понеже бил със старата. Но полицаят не му позволил, а го ударил с приклада на пушката по гърба и му извикал да върви напред. Като научил това, Гръблев поръчал на адютанта на началник-гарнизона да следи какво ще се случи с този полицай в продължение на един месец. Не минали и трийсет дни и адютантът му съобщил по телефона в граничната застава, където служел Гръблев, че същият този стражар бил убит на един селски събор – опитвал се да разтърве двама биещи се. Когато Учителя се явил при началника, той му казал, че иска само да го види, бил много любезен и го освободил веднага.

Веднъж Учителя бил повикан в Обществена безопасност на разследване. Следователят покрай другото му казал: „Вие, господин Дънов, отмъщавате на Вашите противници, така пишат вестниците. Които са се закачили с Вас, са умирали ненадейно.“ Учителя спокойно му отговорил: „Аз не отмъщавам, а благославям. Но какво съм виновен аз, ако една малка пеперудка иска да изгаси с крилцата си

един голям огън? Аз съм един голям Божествен огън и който се опита да го изгаси, сам ще изгори в него. Аз нямам никаква вина!“ Следователя подскочил от стола: „Ама Вие се заканвате, господин Дънов, и аз ще Ви арестувам!“ Учителя спокойно му отговорил, че не се заканва и му обяснил, че всеки, който отива против Божественото, ще пострада. Привел му още един пример: „Представете си, че едно шише се удря в една канара, нали ще се счупи? Аз към канарата, Вие сте шишето. Ако се ударите в мене, ще се счупите. Какво съм виновен аз за това?“ Тогава следователят се нахвърлил остро срещу Учителя, а той само му отговорил: „Ако не внимавате, след два месеца ще бъдете убит!“ След два месеца така и станало, сбъднало се това, което казал Учителя.

Когато беше най-голямата кампания във вестниците срещу Учителя и Братството, директорът на Обществена безопасност лично отишъл при него на „Опълченска“ 66 и с най-строг тон му заповядал да прекрати всякакви беседи и приеми, защото това се таксувало като заблуждение на обществото. Учителя го слушал спокойно в продължение на цял час. На тръгване директорът отново най-строго му поръчал да прекрати всякаква дейност. Учителя кротко го изгледал, усмихнал се и продумал: „Скоро ще имаш възможност да провериш, че и ти си от нашите“. Директорът много се ядосал, отново му припомнил заповедта си и си отишъл. Скоро след това обаче този директор

бил обвинен във всевъзможни престъпления и бил осъден на смърт. Впоследствие смъртното наказание било заменено с доживотен затвор. В затвора той се запознал подробно с беседите на Учителя и приел неговото учение. След седем и половина години го помилвали и освободили, а после станал редовен ученик на Учителя.

Свещениците непрекъснато създаваха неприятности на Учителя. Под техният натиск на един събор дошъл офицер и му казал, че властите забраняват да говори на открито – можело, но само в салона. А хората били много и салонът не ги побираше. Учителя държал беседата на една поляна и говорел на тема „На открито и закрито“, като доказал, че са били на закрито. Изпратеният офицер останал доволен от беседата и дори му благодарил.

Когато по време на бомбардировките през 1944 г. Учителя беше в Мърчаево, свещеникът в селото, заедно с група враждебно настроени хора, подел кампания срещу него. Подготвяло се да бъде пуснато електрическото осветление в селото. По този повод се събрало импровизирано събрание в кръчмата, на което присъствали и попът, и зле настроените към Учителя хора. Разгорещен от виното, попът заявил тържествено на събранието, че обявява война на г-н Дънов и се закарал да му отреже брадата и да го изгони от селото. Тогава кметът се обърнал към него и го поучил: „Недей се занимава с Дънов, той е добър човек и нищо

лошо не е направил“. Но свещеникът още повече се разярил и настоявал на своето. Кметът останал огорчен и като се разотишли, се отбил при Учителя и му съобщил за заканите на попа. Учителя си замълчал и само казал на брата да не се безпокои и че всичко ще се уреди. След няколко дни се чуло, че свещеникът е тежко болен от някаква пневмония. След седмица си заминал за другия свят. Подир тази случка разгорещените глави, които подтиквали попа да поведе кампания срещу Учителя, се смълчали и не се чули вече.

Следващия разказ е от брат Георги Куртев от Айтос. В първите години от живота на Братството в града местният свещеник говорел много против братята, сестрите и Учителя. По-младите, буйни и неулегнали, едва-що влезле в Братството, решили да набият попа, за да му дадат урок и да ги остави на мира. Точно когато намислили това, брат Георги получил писмо от Учителя, в което той ги предупреждавал: „Вие искате да биете попа! Ако направите това, Небето ще вдигне благословието си от вас, но ако претърпите, Небето ще си вземе бележка от вашето търпение и ще уреди работата“. Те се отказали от решението си и се случило следното: големците в града, които познавали брат Георги, чули, че попът постоянно говори против него. Без Георги да им каже нищо, извикали попа и му рекли: „Попе, ти едва вчера си дошъл в нашия град, а си подел кампания против Георги Куртев и неговите приятели. Ние от деца сме израсли с

Георги и го познаваме по-добре от тебе. Затова те предупреждаваме повече да не се занимаваш с него или си вземай шапката и си отивай.“ От този момент опът престанал да напада братята.

ПРИРОДАТА

Сега всички религиозни системи и науки имат толкова фалишиви работи, толкова лъжливи работи! Природата обаче преследва фалишивите работи. Тя обича онова, което е нейно. Ние страдаме, защото сме вметнали много неща, които не са произлезли от законите на природата, които не са произлезли от фактите на природата. Фактите на природата се различават от един наш факт. Законите на природата се различават от нашите закони. И принципите на природата се различават от нашите закони, от това, което ние разбираме.

УЧИТЕЛЯ

Брат Евгени разказва, че един ден като бил при Учителя на разговор, го помолил: „Учителю, вие имате голяма и хубава библиотека, може ли да ми дадете нещо да прочета и ще ви го върна!“ Учителя се усмихнал: „Да, имам грамадна библиотека и цялата ти е на разположение“. Брат Евгени полюбопитствал веднага: „Сигурно библиотеката ви е в горната стая или на на друго място?“ Вече смеейки се, Учителя посочил навън и пояснил: „Цялата природа е моята библиотека, всеки лист от дървото крие цяла история и цяла наука. Трябва само да се научиш да четеш от тази велика книга на природата.“

На един брат работите се объркали и изпаднал в тежко финансово положение. Отишъл при Учителя и се оплакал. Разговаряли пред долната стая. Било през лятото. Външната врата била отворена и на прага ѝ кацнало птиченце, което подскачало и чуруликало. Учителя се развеселил, посочил птичето и погледнал брата: „Е, брат, твоите работи ще се оправят. Това е живият език на Небето.“ И действително, в скоро време всичко с брата се подредило на добро.

Един случай е впечатлил дядо Благо: „Една година заедно с Учителя 22 души братя отидохме в Родопите на екскурзия. На една хубава поляна, до която имаше силно, дебело и високо борово дърво, Учителя каза: „Тук ще спрем, под това дърво ще ни бъде главният лагер. Но ще имате предвид – на бора няма да забивате нито пирони, нито ще режете никакъв клон, изобщо няма да го пипате!“ Два дни след пристигането ни Учителя предложи да отидем на разходка. Тръгнахме, а двама братя останаха да приготвят обeda. Те решили да направят маса за всички ни, като я изплетат от клони и пръчки, та да бъде удобна. За тази цел отрязали клони от околните дървета, но харесали и от бора, под който бяхме се разположили на бивак. Един от тях се покатерил на 6–7 метра по дървото, за да отсече клони. Долу под бора били вече набити коловете за масата. Когато братът отрязал няколко клона, клонът под краката му се счупил и той полетял с гръб към земята. За секунда си спомнил

предупреждението на Учителя и извикал: „Учителю, спасявай ме!“ Неочаквано както за този, който гледал отдолу, така и за падащия, като че някаква невидима сила го подела, залепила го с гърди към дънера на дървото и братът прегърнал ствола. Като слязъл, отново си спомнил предупреждението на Учителя, разбрал грешката си, за която скъпо щял да плати.“

Учителя бил на гости на един брат в провинцията. В двора имало ябълка, която от дълго време не раждала и братът се канел да я отсече. Учителя научил за това намерение и му казал: „Не, остави я още една година!“ Учителя отишъл при ябълката и нещо ѝ поговорил. Той знаеше езика както на животните, така и на растенията и можеше да общува с тях. Зад всяко животно и растение стоят разумни същества и той разговаряше с душите на растенията и животните. На едно място той казва: „Населяващите невидимия свят групови души на животните са много по-интелигентни и много по-силни от индивидуалния въплътен човек на Земята. Затова трябва да бъде внимателен както към растенията, така и към животните, заради тяхната душа. Ако човек им напакости, техните души ще му отмъстят.“ На да се върнем към случая с ябълката. Учителя ѝ говорил нещо, помилвал я и направил определени движения около нея. На другата година ябълката дала обилен плод и оттогава всеки път раждала богато.

Брат Костадин често ходел на лозето си в местността „Марманлия“ край Търново. Гостували му много познати, понякога идвал и Учителя. Той бил там, когато Костадин отсякъл една зарзала с плод. Учителя се скрил в стаята на къщичката и три дни не ял. После казал: „Не знаете ли, че отсичането на едно дърво може да ви причини пакост! Имайте уважение към всичко живо, което Бог е създал.“ Учителя постил, за да ги предпази от нещастие.

Брат от Казанлък дошъл в София по работа и като минал през града, решил да занесе нещо на Учителя, някакви плодове. На улицата видял продавач и чудесни праскови върху количката му. Братът се отбил при него и се пазарил: „Искам да ми дадеш един килограм праскови, но хубави. Сам ще ги избира – ще ти платя двойно.“ Продавачът го погледнал внимателно и му казал: „Добре, избери си. За Учителя ли ги искаш?“ Братът за пръв път срещал този човек, останал изненадан, но отговорил: „Да, за Учителя са“. Продавачът избрал най-хубавите праскови, претеглил ги и ги дал на брата, като му казал: „Хайде сега, много здраве на Учителя!“ Братът взел плодовете и като продължавал да се чуди на тази среща, се запъгил към Изгрева. Когато занесъл прасковите на Учителя, той го попитал: „Откъде ги купи? От един количкар на еднкоя си улица ли?“ Братът потвърдил и още повече се изумил, че Учителя знае откъде са плодовете. След това Учителя дал на брата една обикновена дребничка праскова от нашите Изгревски плодове

и му заръчал: „Като си отидеш в Казанлък, ще посадиш костилката в двора си и ще следиш какво ще стане.“ Братът изял плода, а костилката запазил и в Казанлък я посадил на двора. Тя израснала и когато след няколко години започнала да ражда, братът останал изненадан, че плодовете не били като прасковата, която Учителя му дал, а като онези, които купил в София и му занесъл. Братът разбрал, че Учителя е вложил в тази семка силите, които са действали в другите плодове.

Друг брат от село Любимец имал нива край Марица, където гледал тикви. Но много често реката прииждала и ги завличала. Понеже нивата била накрая на пътя, селските говеда я стъпквали и опасвали. Една година неговият син предложил: „Татко, да посадим един корен за Учителя“. Бащата веднага се съгласил. За чудо на брата през тази година се случило следното: Марица пак заляла нивата, но така, че тиквите не пострадали, а само били добре наторени. Растенията пораснали буйни и големи, както никога дотогава. Селските говеда също не влизали в нивата, като че била оградена. За чудо и коренът, наречен на Учителя, родил пет големи тикви по 10 килограма. Братът просто не знаел как да ги занесе на Учителя. Най-после турил две от тиквите в чувал, качил се на влака, пристигнал в София и отишъл на Изгрева. Още не приближил, Учителя отворил вратата и го посрещнал усмихнат на прага. Братът целунал ръката на Учителя и преди да каже нещо, той му рекъл:

„Значи тази година тиквите станаха добри, Марица не ги завлече?“

Разказва брат Маню Славов: „Една година заборчлях и отидох при Учителя да го питам как да се справя с положението си. Той се интересува какво работя и като му казах, че се занимавам със земеделие, ми заръча следното: „Още през август ще вземеш жито и ще го пресееш и очистиш хубаво – да няма никакви примеси в него. Три дни ще го печеш на слънцето, после ще го прибереш и когато има хубава влага, ще го посееш. Като сееш, ще пееш песента „Благославяй, душо моя, Господа!“ След като го посееш, всяка заран ще отиваш на нивата и там ще правиш молитва. Едната утрин на единия ъгъл, другата – на другия, и така ще изреждаш всички ъгли, докато избуи житото. Докато го ожънеш, все ще правиш молитва по този начин.“ Бях посял 13 декара. Нивата стана много хубава, израсна буйно жито с едри класове и наля тежко зърно. Събрах много повече от съседните ниви, които бяха на стари земеделци. Казваха ми: „Ние уж сме опитни чифликчии, а ти изкара по-хубаво зърно от нас!“ Аз знаех, че е от съвета на Учителя и от молитвата.“

Друг брат, Паню, бил ковач, подковавал коне и волове. Случвали се и лоши животни и често трябвало да ги бие, за да кротуват. Затова един ден споделил с Учителя, че иска да се откаже от този занаят. Учителя го посъветвал: „Няма да се

отказваш, аз ще те науча как да се отнасяш с животните, те ще бъдат доволни от тебе и ще работиш спокойно“. И го научил: „Като доведат някой кон или вол, с дясната си ръка ще го помилваш, ще го погалии и ще прекараш дланта си от главата към опашката през целия гръб. Като стигнеш до опашката, ще духнеш, сякаш издухваш нещо от ръката си. Като направиш това няколко пъти, животното ще се успокои и ти ще можеш свободно да работиш.“ Брат Паню почнал да прави така с животните и привлякъл много нови клиенти, защото хората не искали да бият животните им. Всички се чудели как ковачът укротявал и най-злонравните коне и волове.

Под навеса на полянката разговаряли Учителя и брат Д-ски. Откъм гората, при чешмата се чувала някаква кукумявка или друга нощна птица, която смущавала приказката им. Учителя попитал братя: „Искаш ли да я накарам да спре?“ Братът отговорил: „Щом желаете – да“. Учителя станал, пристъпил няколко крачки пред навеса и постоял така известно време. Братът не видял и не разбрал какво прави, защото било тъмно, но птицата вече не се чула.

Сестра Елена си припомня, че когато излизали в планината, тя и мъжът ѝ много се плашели от големите овчарски кучета, защото се спускали с отворени уста срещу тях. Но Учителя вървял спокойно и като стигали на метър от него, кучетата

спирали, изскимтявали само и бързо се връщали назад.

В началните години от дейността на Учителя той бил във връзка с протестантските среди. Един ден гостувал на възрастен протестант. Човекът копаел в градината си, а Учителя стоял до него и разговаряли. Отдалече приближили тежки дъждовни облаци и се надвесили над тях. Домакинът подканил Учителя: „Петре, да се приберем у нас, защото дъждът ще ни намокри“. Но той го успокоил: „Не се безпокой, продължавай си работата, дъждът ще дойде близо, няма да ни засегне“. Дъждът приближавал като стена срещу тях, но като стигнал на десет метра, завил в друга посока, без да е имало никакъв вятър. Станало точно както казал Учителя.

Една сестра ми разказа, че един ден тръгнали с братството и Учителя към Витоша. Когато излезли от Изгрева, времето било дъждовно и мъгливо. До Бивака то никак не се променило. Един брат носел цигулка и като пристигнали, Учителя я взел и засвирил някаква особена мелодия. Сестрата го попитала каква е тази музика, защото тоновете били особени. Учителя ѝ обяснил, че това е мелодия от четвърт тонове, непозната за съвременната музика. Като посвирил известно време, мъглата се разпръснала, облаци се вдигнали, постепенно небето се прояснило и през целия ден било слънчево. А отгоре се виждало, че градът тъне в непрогледна

мъгла. Като слезли на Изгрева, приятелите ги посрещнали с думите: „Поне се настудувахте днес“. Но научили, че горе са имали хубаво, слънчево време, след като Учителя изсвирил мелодия от четвърт тонове.

Една година Учителя извикал няколко млади приятели да отидат в Търново седмица преди събора, за да препокрият покрива на вилата, дето се събирахме. Братята почнали работа и били вече разкрили покрива, но се задал голям черен облак. Всяка минута щял да ливне пороен дъжд, а покривът бил разкрит и всичко щяло да се залее. Учителя отишъл при братята и ги попитал още колко време им трябва, за да завършат покриването. Те направили сметка, че ще свършат за около два часа. Учителя излязъл до портата, казал някакви думи и направил нарочни движения с ръката си. И ето какво станало: като дошъл над братската вила, облакът променил пътя си, разделил се надве, заобиколил тази част от града и поел в друга посока. Учителя се върнал при братята и им казал, че дъждът се отлага с два часа. След точно толкова време, когато покривът току-що бил завършен, облакът се върнал и изсипал пороен дъжд. Когато от небето се излегли първите потоци вода, братята тъкмо слизали от покрива и се измокрили до кости.

Бяхме на екскурзия на Витоша. В ранна утрин се качихме в планината, а тя беше още заснежена в края на зимата. Учителя ми посочи: „Виждаш

ли тази синева отгоре по повърхността на земята и по снега? Това е праната, която сега е в голямо изобилие. От Слънцето идват големи приливи на енергия и прана, която тече по повърхността на Земята. Понеже растенията не са събудени, за да приемат, и няма животни, то тя е свободна. Затова, ако искате да бъдете здрави, правете често екскурзии в късната зима и ранната пролет, докато растенията не са развити и докато няма животни по планината, за да се ползвате от праната, която е в изобилие.“

Брат Стефан Тошев разказа следния случай: „Когато през 1913 г. стана земетръсът в Търново и Горна Оряховица, се срещнах с Учителя, който беше дошъл да види разрушенията. С Драган Попов го придружавахме и след като Учителя разгледа пораженията в Горна Оряховица и Лясковец, се върнахме в Търново у Иларионови. Седнахме на двора около една масичка. По време на разговора видяхме, че от запад се задава страшна буря. Учителя скочи и забърза към задния двор, постоя известно време срещу връхлитащия вятър, направи определени движения, после се върна при нас и каза: „Чудо щеше да стане в Търново!“ След това научихме, че ураганът изкоренил край града грамадни 40–50-годишни дървета.”

През 1923 г. земетресение разтърси Пловдив и Чирпан. Тогава Учителя изнесе беседата „За съдба дойдох“, в която разкри: „И в София се готвеше

страшно земетресение, но засега ние го отменихме. Съдействахме земетресението в Пловдив да стане през деня, за да могат хората да се спасят. Ако беше през нощта, както беше предвидено, катастрофата щеше да е още по-голяма.“

Брат Боев си спомня за една от многото екскурзии с Учителя: „В планината посрещнахме Слънцето и направихме гимнастика. Докато играехме, една синя светлина ни обля отвсякъде и ние с почуда се огледахме един друг. Това явление продължи няколко минути. Един от братята попита: „Какво беше това, Учителю?“ Той отговори: „Доведох ви тази сутрин тук, за да се окъпете в ултравиолетовите лъчи“.

По време на една екскурзия до Бивака на Витоша денят бил много горещ и сух. След беседата Учителя се обърнал към всички и казал: „Никой да не бърза да си отива до четири часа“. Един от братята се запътил да си тръгне, но Учителя накарал другите да го спрат и да го върнат. Към три и половина часа всички се приготвили за път, направили обща молитва и поели. Като стигнали голямата поляна под Бивака, спрели и по нареждане на Учителя отново направили обща молитва. Дотогава на небето само тук-там се мяркали облачета, но изневиделица те се сгъстили и почнали да падат едри капки дъжд. Към края на молитвата дъждът почнал да се усилва и продължил да вали така, докато стигнали до Изгрева. Преди да се разделят Учителя пояснил:

„Една такава дъждовна баня през лятото струва повече от 100 обикновени бани“. Значи той е видял, че ще има дъжд и ги е предупредил да останат, за да използват енергията на водната баня.

ИЗЦЕЛЕНИЯ

Дойде някой болен, казва: „Можеш ли да ме излекуваш?“ Казвам: „Стани!“ Аз само веднъж казах на едного да стане. Много пъти не съм казвал, само един път. Пишат ми от Търново, че един брат се вцепенил. Лекарите го оставили за оня свят. Не може да стане, краката му се вцепенили и лежи на леглото. Пращам двама братя и казвам да го излекуват. И двамата много вярващи, обаче, като отиват, и двамата заболяват: единият го заболява кръста, другия – корема. Пишат ми: „Тази работа не е за нас, ела да си гледаш работата“. Ставам, отивам. Гледам – братът лежи и ми казва: „Аз съм готов за оня свят. Като е дошло времето, ще си вървя.“ Смел брат. Рекох: „Какво има?“ „Не мога да стана, краката ми се вцепениха.“ Казвам: „Това е духовно вцепенение“. Като му говорих двацет минути, казвам: „Стани!“ Той стана на леглото. Пак му говорих, казвам: „Ти вярваш ли в болестите?“ „Не вярвам.“ „Я, стани от леглото!“ Стана от леглото. Пак му говорих и му казвам: „Я, поразходи се в стаята!“ И той се поразходи в стаята. След два-три дни човекът оздравя. Той беше адвокат и отиде да си гледа работата. След това лекарят го пита: „Какъв цяр ти даде?“ „Каза ми да се изправя в леглото.“ „После?“ „Каза ми каза да стана от леглото. После ми каза да ходя из стаята.“ Лекарят казва: „Не може така, има нещо друго, ти го криеш!“ „Не го зная скритото, това е всичко!“

За мен това е детинска работа. Влизам и виждам, че дяволът го е вързал. Вързал краката с конци, вързал ръцете, вързал гръбнака му. На три места го вързал дяволът и не може да мърда. Изваждам ножчето и прерязвам конците на дявола на гръбната и човекът се изправя на леглото. Като му приказвам, без той да знае, развързвам конците, с които са завързани краката и ръцете му и казвам: „Стани!“ Как оздравя? Развързах конците. А за това трябва да имаш остро ножче.

УЧИТЕЛЯ

В разговор с Учителя един брат го запитал: „Можеш ли да излекуваш болни, за които лекарите са определили, че са неизлечими и обречени на смърт?“ Учителя му казал, че може. Това станало в Търново. Тогава братът отишъл в Търновската болница и обяснил на лекарите, че иска да му посочат един болен, обречен на смърт според тях. Казал им, че Учителя обещал да го излекува, какъвто и да е случаят. Имало едно момче, което според лекарите след два часа щяло да умре. Но когато братът се приготвил да откара момчето при Учителя, един от лекарите се намесил с тънката сметка: „Ами ако той действително излекува момчето, какво ще стане с нас, с нашия авторитет, след като определихме, че болестта му е неизлечима?“ Лекарите отказали да дадат момчето, което след два часа умряло.

При Учителя дошла една обляна в сълзи студентка. Той я оставил половин час да поплаче и като се успокоила, я попитал: „Какво има, защо плачеш?“ Тя обяснила: „Бях нещо разстроена, заведоха ме в болницата и лекарите ме обявиха за луда. След известно време ме пуснаха и сега ме е срам от хората, защото ще ми кажат, че съм луда, а аз не съм!“ Учителя ѝ рекъл: „Не се безпокой, всички хора, които са във от рая, са луди. Ако ти каже някой, че си луда, ти му отговори: „И ти си като мен!“

През 1918 г. сестра Олга Славчева заболяла тежко от испанска болест. Ето какво се случило с нея: „Един роднина дойде да ме заведе в родния ми град, за да умра там. При пътуването се чувствах много зле, положението ми се влоши, не можех нито да седна, нито да стана, задушавях се. По това време камбаната често биеше на умряло. Забраниха на сестра ми да ми казва кои мои другарки са умрели от болестта. Приготвиха и моите дрехи и всички плачеха около мене. Идваха лекари, но бързо си отиваха, като не можеха с нищо да ми помогнат. Извиках сестра си и ѝ казах да напише писмо на Учителя, че съм на смъртно легло. Сестра ми веднага го написа и го изпрати. Когато близките ми отидоха в кухнята да вечерят и ме оставиха сама в стаята, изведнъж усетих някаква сила в себе си. Казах си: „Умирам, но за Тебе, Господи, още не съм живяла. Искam да живея за Тебе!“ Смъкнах се на колене до леглото и пламенно се помолих

да получа възможност да Му служа. Втората ми молитва беше ридание. Бях едва на 24 години. Тогава сестра ми и майка ми влязоха и се уплашиха, като ме видяха простряна пред леглото. Изпитвах безкрайно блаженство. Те искаха да ме облекат в приготвените дрехи, но аз им прошепнах: „Аз няма да умра“. В същия ден ми се привидя една детска люлка, гергьовска люлка, която се приближаваше към мене. В нея седеше малко момиченце с усмихнато лице – това бях аз, на 4–5 години, облечена в бяла рокличка. Детето и люлката се сляха с мене и аз седнах на леглото за първи път след 20 дни. Изпих чашка мляко и спах непробудно до сутринта. На другия ден станах от леглото и отидох до прозореца. Първата поща ми донесе писмо от Учителя: „Аз знам, че си вече здрава, Любовта е по-силна от смъртта. Пий горещо краве мляко и яж варени картофи. Природата най-добре лекува, а лекарите са само милосърдни сестри.“ Скоро се завърнах в София, целунах ръка на Учителя, а той многозначително ми каза: „Добре дошла!“

С пост решил да се лекува един брат, който бил изпаднал в голямо вътрешно противоречие. Почнал да пости по време на нова луна, без да каже това на Учителя. След ден – два отишъл при него и споделил, че е почнал постене, за да оправи напрегнатото си състояние. Учителя го поучил: „Щом си почнал поста на нова луна, не само че не ще си помогнеш, но и ще си навредиш още повече. Когато искаш да се оправиш с един недъг, с един порок,

почни пост на разсип на луна. А когато искаш да придобиеш някоя добродетел, нещо положително в себе си, почни поста на нова луна.“

В една от школните лекции Учителя посочи начин за постене, като се яде само по сто грама неварено жито, потопено във вода. Това се прави през февруари и началото на март и има за цел пречистването на организма преди настъпването на пролетта. Към житото някои прибавят ябълки и орехи. По този повод Учителя разясняваше какво е значението на тези три храни: „Ябълките тонизират нервната система, орехите влияят добре на мозъка като храна, а житото влияе добре на сърцето“.

Като дете брат Хр. Караиванов имал зъбобол и баща му го завел при Учителя. Братът си спомня: „Учителя ме погледна, позасмя се и ме успокои: „Зъбите сега те болят, но ще ти минат. Ще вземете орехови листа, ще ги измиете, ще ги сварите и с тази вода ще нажабуркаш зъбите си – от това болката ще ти мине.“ Помислих си: „Тази работа без лекар няма да мине“. На за мое голямо учудване, като се върнахме в къщи, още преди да сме сварили ореховите листа, зъбите престанаха да ме болят.”

Друг брат боледувал от сливици. Лекарите казвали, че непременно трябва да се извадят, защото са гнойни. Братът не искал да му вадят сливиците и отишъл за съвет при Учителя. Той му казал в

никакъв случай да не се съгласява да ги вадят. Препоръчал му да намери старо 4–5-годишно вино и като го постопли, да прави с него гаргара няколко пъти на ден. Братът намерил такова вино, правел гаргара, сливиците му минали и никога повече не го болели.

И друг брат бил болен от сливици и отишъл при Учителя за съвет. Той казал: „Ще мине“. „А какво лекарство да взема?“ Учителя казал, че трябва някой да духне в гърлото с цев чисто мляно кафе. Но докато се върнал у дома си, сливиците му спаднали и нямало вече нужда от този цяр.

Едно от децата на брат Гръблев го заболяло ухо. Местният лекар го лекувал цял месец, но нищо не помогнало. За станалото след това братът разказва: „Той ме посъветва да заведа детето в София и да му направят трапанация. Отговорих му, че предпочитам момчето ми да си отиде, отколкото да направят трапанация и да остане идиот. Още на другия ден взех влака и отидох в София, за да питам Учителя какво да правя. Казах му, че лекарят препоръчва да се направи трапанация, но аз не съм съгласен. Учителя ми вдъхна вяра: „Ще му мине. Ще вземеш едно памуче, ще го натопиш в зехтин и ще го сложиш в ухото — това ще направиш няколко пъти и ще му мине. Ще трябва малко да затоплиш зехтина.“ Благодарих му, сбогувах се и си заминах. Още на другия ден направих каквото той ми препоръча и след седмица момчето ми беше

съвършено здраво. Повиках лекаря и му показах оздравялото дете. Той само се почуди, без да може да каже нищо.“

Една сестра разказва: „Детето ми беше болно и нещо отвътре ми казваше да пиша на Учителя и да го питам какво да правя. Аз послушах този глас и писах на сестра Балтова с молба да каже на Учителя за състоянието на моето дете. Дали му е дала писмото и му е казала, не знаех. Очаквах да получа отговор, а детето ми ставаше още по-зле. Лекарите определиха да лежи неподвижно. Чаках непрестанно отговор от Учителя, но не го получих. Един ден отворих негова беседа и зачетох: „Лекарите сега казват, че болните трябва да лежат на легло, но според мене болните трябва да излизат навън, да се пекат на Слънцето, да се свържат със Слънцето, което е проводник на Божията Любов, и болестта ще мине“. Аз послушах този съвет, изнесох детето навън и в скоро време то започна да се оправя, а после оздравя окончателно.“

Когато била дете, една сестра се разболяла така, че се схванала и не можела да се движи. Всички лекари смятали, че е неизлечимо болна и така останала няколко години. Посъветвали майката да я заведе при Учителя. Жената отишла при него и той казал: „Ще я мажете със зехтин по цялото тяло и ще я заведете на височина над хиляда метра. Там ще почне да прави разходки първо на няколко метра, после на по-далечно разстояние, докато пос-

тепенно се раздвижи и оздравее.“ Приложили този метод и момичето напълно се излекувало.

От минали години един брат си спомня: „Аз бях учител в провинциален град, а родителите ми живееха в едно градче. Един ден получих телеграма, че майка ми е тежко болна от рак – според лекарската диагноза. Лекарите заключили, че не може да се изцери и тя скоро щяла да си замине. На път за родния си град се отбих в София при Учителя и му казах, че майка ми е болна и в скоро време ще умре. Учителя беше категоричен: „Не, тя не е болна от рак, а има язва и ще оздравее. Нека се откаже от месото и да пости по един ден от седмицата, като не яде нищо, а да взема по една кафена чашка зехтин и ще ѝ мине.“ Като си отидох, разказах на майка си, че съм говорил с един много прочут лекар, предадох ѝ неговите думи. Тя приложи този метод и действително оздравя. Дотогава майка ми беше настроена враждебно към Учителя и братството, а после повярва и започна да чете беседите му.“

Един интересен случай научих от сестра Елена: „Учителя се беше съсредоточил в мислите си под беседката на лозето, когато изведнъж ни извика с мъжа ми и ни рече: „Кажете на снаха си, че ще си замине“. Ние се умълчахме за миг, а после продумахме: „Нали обещахте, че ще ѝ помогнете да оздравее?“ „Да, но тя не изпълни съветите ми и яде скришом месо!“ Веднага отидох да видя какво

прави снаха ми Митка, която се изненада от моето пристигане. Сякаш предчувстваше нещо лошо и попита: „Как се нагани да дойдеш? Аз толкова пъти те виках, а ти не идваш. Да не е казал Учителя, че няма да оздравея? Бате ти ме убеди да хапвам месо, да не отслабна. И сега готвя.“ „Учителя ми рече, че сте имали да минете река без мост. Той ви поставил едно въже да минете по него, но вие сте го скъсали и сега друго не може да ви даде.“ Брат ми я заведе в София, направиха ѝ операция, но Митка се помина. Учителя изрично им беше забранил операцията, като гарантира, че ако спазва диетата, ще оздравее.“

За оздравяване на ръка разказва Богдана Николова. По време на Владайските събития ранили най-малката дъщеря на Никола Ковачев, който живее в Княжево. Раненото дете се казвало Верка и било на 10 години. В Александровската болница го лекували девет месеца, четири пъти правили операция, но все несполучливо. Най-после изписали детето, защото родителите му не се съгласили да му отрежат ръката, което лекарите намирали за наложително. Развила се гангрена и момичето вдигало температура. Като излязло от болницата, завели детето при италианската военна лекарска мисия, която тогава била в Княжево. Там съща настояли ръката да бъде незабавно отрязана, за да не умре детето. Семейството било вярващо и всички се молели усилено на Бога да помогне за спасението му. В това време дошла лелята на мо-

мичето и казала, че има един човек, който може да спаси дъщеря им. Това е господин Дънов. Учителя ги приел и когато искали да развържат ръката, за да види раната, той ги спрял: „Няма нужда, вашата вяра е силна. Печете ръката на слънце всяка сутрин до 11 часа, промивайте я с калиев хиперманганат, правете баня на ръката с водата от варени корени на бъз, докато оздравее напълно.“ Учителя помилвал момиченцето и любезно ги изпратил. Те излезли окрилени от надежда и с вяра във Всевишния. Майката се заела да лекува детето. След известно време от раната започнали да падат парченца кости, после се появила кръв и една сутрин при превръзването изпаднало парче желязо, дълго и дебело около половин пръст. Малката Верка оздравяла напълно, пораснала, оженила се, работи в детски дом, има син и се радва на добро здраве.

Тежко болен бил брат Койчо от Казанлък, лекарите вдигнали ръце и казали, че не могат да помогнат. Тогава той още не бил в Братството, но жена му била. Тя го молела да отиде при Учителя, като го убеждавала, че той ще му помогне, но Койчо бил настроен зле към учението и не искал да иде. Когато разбрал, че вече никой не може да му помогне, решил да се обърне към Учителя. Сестрата му разказала за тежкото положение на мъжа си и той заръчал: „Нека да си мие краката до над коленете по три пъти на ден с много топла вода, да пие топла вода и да яде лимони“. След

известно време болестта му минала и той станал ревностен брат.

Олга Славчева разказва, че дъщерята на една сестра заболяла от отравяне на кръвта. Имала чести и нетърпими болки. Лекарите я подложили на строга диета със сокове на зеленчуци и плодове, но положението се влошавало, кризите ставали все по-чести. Тогава майката отишла при Учителя, който ѝ казал да дава на дъщеря си горещо мляко и варена царевица. Болната пила горещо мляко и яла варена царевица и за три дни напълно оздравяла. След месец лекарят плахо позвънил у тях и попитал как е дъщерята. Майката радостно отговорила, че е оздравяла напълно и преди няколко дни се е сгодила.

Жена била болна от рак в белите дробове. Заради нея сестра от Братството попитала: „Учителю, няма ли лекарство за тази болест?“ Той отговорил: „Само едно ухапване от кобра може да помогне!“ С това изразил мисълта: болестта е толкова силна отрова, че само подобен яд може да я неутрализира.

Друг случай за излекуване ми разказа сестра Милева – отнася се за един брат, служител в някаква фабрика. Там той получавал голяма заплата, имал доста средства и семейството му живеело добре. Но се разболял, болестта му продължила цяла година и човекът отивал от зле към по-зле.

Управата на фабриката го предупредила, че няма да му плащат повече от година и ще го уволнят. Като му съобщили това, той изпаднал в отчаяние. Много лекари го лекували, но никой не могъл да му помогне. Тогава той помолил сестра Милева да пита Учителя какво да прави. Учителя поръчал на сестрата да се върне и да запита болния може ли да пожертва голяма сума за бедните, да купи за тях дрехи, обувца, брашно, дърва? Ако реши да стори това – да го направи и да съобщи на Учителя. Братът отделил доста пари и купил много неща за бедните. Тогава Учителя заръчал да му предадат: „Нека сега вземе черна ряпа, да я настърже на ренде и да изстиска сока. Количеството да е около една чаена чаша. Този сок от ряпата да се затопли добре и болният да го изпие.“ Всичко било направено както предписал Учителя. Болният изпил сока и на другия ден се почувствал по-добре, а след седмица окончателно оздравял. Тогава сестра Милева предложила на Учителя: „Щом това лекарство е толкова ефикасно, да го препоръчаме и на други!“ Учителя обяснил: „На други няма да хване. Пък и братът, ако не беше пожертвал такава сума за бедните, и на него нямаше да подейства.“ По този случай Учителя коментирал: „Ще знаете, че за всяко благо на Земята, което искате да придобиете, трябва скъпо да платите“.

Последици от една небрежност описва Д-ски, наш брат: „С мой приятел пътувахме с лека кола, която беше открита. Времето беше студено. Кога-

то се върнахме в София, бяхме настинали и някой беше препоръчал на приятеля ми да се намаже с бензин, за да сгрее тялото си. Той се натрил, но не съобrazil, че седи до горящата печка и пламнал, от което кожата му обгоряла. Извикаха най-видните лекари от София, но в края на краищата те казаха, че положението е безнадеждно, и че в най-скоро време може да умре. Тогава приятелят ми изпратил друг брат при Учителя да го запознае със случая и да го пита какво да се прави. Учителя му дал някакъв мехлем и заръчал да си намаже тялото няколко пъти и кожата ще се възстанови. Като направи това, приятелят ми почувства облекчение, а след седмица напълно оздравя. Лекарите, които предричаха, че ще умре, като го видяха здрав, се чудеха как е станало. Тогава братът казал на излекувания: „Понеже ти се спаси от явна смърт, трябва да платиш“. Боледуваият беше богат човек. „Колко трябва да платя? – попитал той. – Пет-десет хиляди лева достатъчни ли са?“ „Не – казал нашият брат. – Понеже се спаси от явна смърт, а имаш пари, ще дадеш 30 хиляди за Братството.“ Взел парите и ги внесъл в братската каса.

Студенти, последователи на Учителя, се връщали след ваканция от провинцията, от Айтос и Бургас. Те били с по-дълги коси, което ги отличавало от другите младежи. В купето имало още студенти и един възрастен офицер. В разговор по пътя другите младежи с обидни думи започнали да се подиграват на последователите на Учителя.

Тогава офицерът станал, отворил прозореца и извикал: „Само още една лоша дума да чуя от някого за господин Петър Дънов, Учителя, веднага ще го изхвърля през прозореца!“ После им разказал случай със собственото си дете.

Офицерът имал единствено дете – момиченце, което заболяло от неизлечима болест. Той бил материално добре и го водил по разни лекари не само в България, а и в Париж, Виена и други големи европейски градове. Но никъде полза не намерил. Болестта се влошавала от ден на ден. Някои го посъветвали да отиде при Учителя, който помага на всички хора, идващи с пълна вяра при него. Офицерът влязъл при Учителя, коленичил и с плач го помолил да излекува детето му. Учителя бил кратък: „Иди си, детето ти е вече здраво!“ Офицерът му благодарил, целунал ръка и си тръгнал. После с влизането жена му казала, че точно когато бил при Учителя, детето се почувствало съвсем добре и бодро. От този ден то напълно оздравяло.

Още един от многобройните си спомени представя сестра Елена Иларионова от Търново: „Преместиха мъжа ми Костадин на служба в Цариград. При пристигането ни той заболя доста сериозно. Там няхахме никакъв познат, багажът ни още не беше дошъл, в хотела беше много неудобно. Съдържателят се погрижи да ни намери квартира, услужи ни с дрехи, докато пристигнат нашите. Обстановката беше мизерна, а зимата – студена. При това положението на моя мъж се влошаваше. Военният

лекар Таджер полагаше големи грижи. Бяха се ангажирали и другарите му офицери, но нищо не помагаше. Успокояваха ме, че извикали някакви специалисти, които ще му помогнат, а всъщност бяха решили, че ще мре. При това положение аз не знаех към кого да се обърна, от кого да поискам помощ. Пристигна ни багажът, нагласих на болния леглото, с войника го преместихме и му заговорих: „Направи усилие, Костадине, да станеш. Сега никой не може да ни помогне, освен Бог!“

През нощта сънувах, че трябва да се отнеса за съвет към Учителя. Тогава знаех само, че живее в София, не го познавах, нямаш адреса му. Написах една отворена картичка: „До г-н Петър К. Дънов – София“, и я изпратих. Скоро получих отговор от него: „Г-н Иларионов не е болен, той има задължение в живота. Аз ще ви помогна.“ Написахме, че на всичко сме готови, но вместо отговор пристигна сам Учителя. Можете да си представите радостта и изненадата ни! „Господ ме прати – каза той – да ви помогна. Когато размествахте и нагласявахте леглото, госпожата каза на болния: „Направи усилие да станеш, сега освен Бог няма кой да ни помогне“. Тогава Бог ми нареди: „Иди, помогни на тези хора“.

С голямо удивление го запитахме как е чул разговора ни, като е бил толкова далеч от нас. Учителя каза: „За тия, които чуват и виждат, няма разстояния и прегради“. После той прати войника да донесе прясна вода от чешмата. Налях от нея една чаша и той с малка лъжичка подаде на Костадин

да пие. След половин час му помогна да стане от леглото, а малко по-късно болният се поразходи из стаята. Костадин се почувства здрав, но беше още много слаб. Учителя го насърчи, че вече може да отиде в казармата, но Костадин не се решаваше. На другия ден той го изведе на разходка до един много висок връх. В това време пристигна лекарят да провери състоянието на болния и като не го намери на леглото, възкликна: „Тук е станало някакво чудо!“ Остана, за да разбере какво се е случило и кой е гостенинът ни. Като се запозна с Учителя, разговаряха дълго и лекарят се убеди, че има и други сили, извън земните, които помагат. Тогава офицерите поканиха Учителя да им говори. Той държа няколко беседи, от които всички останаха доволни. На една от тях Учителя посочи един офицер: „Например госпожата на този офицер да не му се сърди и да не се заема да го изправя да бъде усърден домакин, защото неговите домашни чувства не са развити“. Като се върнахме в къщи добави: „Това семейство има едно дете живо погребано. Човек може да е умрял повидимому, но на задния мозък има един център, където е скрит животът. Там като се пипне, познава се дали човек действително е заминал, или още е жив.“

Най-малкият рожден брат на Петър Камбуров, Косьо, на петгодишна възраст се разболял от пневмония. Било към 1909–1910 година. „Много лекари идваха – разказва Петър – но лекарствата им не помогнаха. Устата и носът на братчето ми се бяха

разкъсали от температурата. Всеки момент очаквахме да си отиде. Тате написа писмо на Учителя, с когото туко-що се бяха запознали чрез Ковачев. Един приятел занесе писмото, на другия ден се случи следното: поотделно на мама, тате и на свако им дошла една и съща мисъл – да повикат д-р Витанов. Независимо един от друг, всеки тръгнал към къщата на доктора с мисълта да го извика да прегледа Косьо. По една случайност може би се срещнали на улицата, където живеел лекарят. Д-р Витанов написал рецепта. Тате я взел и тръгнал към аптеката да купува лекарството, което струвало един лев и двацет стотинки. Но когато бръкнал в джоба си, разбрал, че е забравил парите си. Излязъл от аптеката без да купи лекарството. Като вървял по улицата, намерил една кесия, отворил я и видял, че в нея има точно един лев и двацет стотинки. Върнал се и взел лекарството, от което Косьо се излекува.“

Разказ на брат Г. Попов от с. Горна Поляна, Търновско: „Детето на родната сестра на един брат боледувало от „Свети вито хоро“, болест, при която треперят всички части на тялото, не може нито да се върви, нито да се държи нещо в ръце. Момиченцето било водено по всички лекари в Бургас и София, но помощ не получило. Най-после брат Г. Попов го взел и го довел в София, като от моста на „Граф Игнатиев“ до Изгрева го носил на гръб. Още с влизането им в двора на Изгрева Учителя отворил прозореца, поздравил ги и ги повикал

веднага да влязат. Било през месец април, около Великден. Учителя слязъл от стаята си, поразговарял с тях и накарал брат Попов да отнесе детето у баба Мария и да го сложат на легло. После сам щял да отиде при него. Още когато детето било в двора на Учителя, той го заговорил и го питал как върви училището. То му казало, че е във второ отделение, че се учи добре, но вече няма да може да ходи в клас, защото е болно. Детето било много отчаяно. Тогава Учителя обещал на момичето, че ще му мине и даже утре ще отиде с тях на Витоша. Георги Попов не повярвал на ушите си, но Учителя само го погледнал и братът разбрал, че той е прочел недоверчивите му мисли.

В квартирата на баба Мария Учителя накарал да стоплят вода, измил лицето на детето и му дал да пие от нея. Поговорили малко и си отишъл. Към полунощ детето събудило вуйчо си и му извикало: „Вуйчо, виж, виж, аз вече мога сама да се изправя на леглото! Помогни ми да стана и да походя малко.“ Г. Попов си спомня, че в този момент усетил силен трус на леглото си, но не казал нищо на детето, а му помогнал да повърви. Наистина до сутринта детето малко по малко възвърнало силите си и заедно с друг брат, изпратен от Учителя, тръгнало заранта към Витоша. За там вече били поели Учителя с други братя и сестри. Като подкрепяли от време на време детето за ръцете, то, Г. Попов и другият брат пристигнали към обед на Бивака на Витоша. Върху скалата с песни ги посрещнали Учителя и други сестри и братя. Една от сестрите

се затичала, прегърнала момичето и го занесла на Учителя. Той го погалил и казал да отидат до някой храст и да го изкъпят с топла вода. След това го преоблекли с чисти дрехи, които приготвили по нареждане на Учителя от вечерта. През целия ден детето играло паневритмия и скачало без умора. Вечерта само, неподкрепяно от никого, слязло от Витоша. Това момиченце днес е вече омъжена жена, има деца, здрава е и спазва желанието на Учителя да не яде месо.“

Друг случай на излекуване със силата на Учителя е преживял брат Т. Стоименов. В Бургас той квартирувал в дома на един грък, а хазиянът му обитавал съседната къща. По това време Учителя посетил Бургас и Стоименов го поканил на вечеря заедно с други братя и сестри. Както седали край масата, при тях пристигнал разтреперан хазиянът на брат Стоименов и с плач се обърнал към Учителя: „Учителю, детето ми е болно, на умиране. Всички лекари вдигнаха ръце. Ако не му се помогне, след няколко часа ще умре. Моля ти се, Учителю, помогни ми!“ Учителя извадил от джоба си една неупотребявана носна кърпа, подал я на разтревожения баща и му наредил: „Отиди и сложи кърпата на лицето на детето“. Той я взел, благодарил му, бързо си отишъл у дома и я сложил на лицето на детето. То веднага заспало. Когато на другия ден се събудило, било съвършено здраво. Бащата отишъл при Учителя и през сълзи отново му благодарил.

Позната на Елена Цочева имала тежко болно дете, което било вече на смъртно легло. Лекарите казали, че не могат да му помогнат и ще си замине. Бащата бил слушал от сестра Цочева за Учителя и я помолил да поиска помощ от него. Той вярвал, че Учителя може да помогне. Сестрата предала на Учителя и той определил ден и час, в който ще отиде при детето. Когато Учителя пристигнал със сестрата при болното дете, бащата разкрил вярата си: „Аз зная, че вие сте Учител и светия и можете да му помогнете!“

Детето било в безсъзнание и лежало полумъртво. Тогава Учителя предупредил: „Това, което видите, няма да го разправяте! Кажете на всички да излязат от стаята.“ Останали само Учителя и Елена Цочева. Той поискал паничка топла вода и една чиста кърпа. След това започнал да мокри кърпата и да я поставя на лицето на детето. После казал на Елена Цочева да излезе и останал сам с детето. То постепенно дошло на себе си и в за два-три дни положението му се подобрило. Учителя дал наставления как да се храни и скоро то окончателно оздравяло.

Елена Цочева не изпълнила обещанието си да мълчи за този случай и го споделила с майка си. След известно време нейният рожден брат се разболял много тежко от туберкулоза и бил на умирање. Лежал в болница, но лекарите го изписали като неизлечим – да се прибере в къщи и там да си замине. Майката на Елена Цочева се сетила: „Ти нали ми разправи, че вашият Учител е излекувал

някакво полумъртво дете. Помоли го да излекува и твоя брат!“ Цочева отишла при Учителя и му признала, че не могла да удържи обещанието, а разказала на майка си за случая с детето. Сега тя го молила да помогне и на тежко болния ѝ брат. Учителя ѝ обещал, че на другия ден ще отиде у тях. Там той накарал болния да стане и да започне да се движи. После им дал адрес, откъдето да изпишат лекарство. Изпратили им го и братът на Елена Цочева окончателно оздравял.

На една сестра преди време мъжът ѝ се разболял и след като употребили всички познати средства, лекарите казали, че не могат да му помогнат. Когато една сутрин сестрата се събуждала от сън, видяла на стената надпис на френски език и чула гласа на Учителя: „Запомни този надпис – това е адресът на една фирма за лекарства. Пиши на адреса и ще изпратят лек за мъжа ти.“ Тя направила това и се оказало, че фирмата действително имала едно ново лекарство, което още не било изпитано. Изпратили го и от него мъжът ѝ оздравял.

От дядо Ст. Камбуров научих, че в Стара Загора една жена имала дъщеря, която след свършване на гимназията внезапно полудяла. Лудостта ѝ била толкова силна, че трябвало да я държат вързана, за да не буйства. Майката опитала всички начини за лекуване, но нищо не помагало. Идвали лекари специалисти, но безрезултатно. Викала и свещеници от разни църкви да четат на момичето молитви,

но те не могли да му помогнат. Най-после чула и за хората от Братството, повикала и тях. Няколко наши братя заедно с ръководителя Панайот Ковачев отишли при болното момиче, като смятали, че ще могат да го излекуват. Влезли в къщата и прекрачили прага на стаята, но момичето изпаднало в такава ярост и лудост, че скъсало веригата, с която било вързано и се нахвърлило срещу тях. Едва успели да се спасят с бягство.

Веднага след този случай писали на Учителя и той им отговорил: „Когато ще правите такива работи, обадете ми се. Идете сега пак.“ Окуражени от писмото, нашите приятели отишли отново. За изненада на майката се случило следното: щом отворили вратата, с болното момиче станала внезапна промяна – то се преобразило, тихо и скромно се обърнало към майка си с думите: „Мамо, виж какви добри хора са ни дошли на гости! Ела ме развържи, да ги посрещна и почерпя.“ Майката била изумена и освободила дъщеря си. От този момент лудостта се прекратила, въпреки че впоследствие се връщала от време на време в по-лека форма. Братята знаели, че с невидимото си присъствие Учителя прогонил беснеещите духове.

На едно друго лудо момиче лекарите също не могли да помогнат. Майката го завела при Учителя. Като отишли при него, той бил в горната стая. Жената се изкачила по стълбата, а момичето останало долу. Учителя я посрещнал на вратата и още с отварянето викнал: „Махнете се отгук, вън,

вън!“ Стресната и разочарована, сестрата заслиза-
ла по стълбите, като мислела, че Учителя ги пъди.
Тръгнали си по посока на голямата чешма, в един
момент детето се обърнало към майка си и започ-
нало да ѝ говори съвсем нормално – било напълно
променено. Тогава майката се сепнала и разбрала,
че думите на Учителя не се отнасяли за тях, а за
онези, които били в момичето. Тогава се обърнала
назад и видяла, че Учителя стои на прозореца, смее
се и им маха с ръка. Върнали се, жената целунала
ръка и благодарила.

От В. Куртева научих една нейна преживелица:
„Това беше през 1935 година. Живеех на Изгрева
заедно с моята сестра Любка. Заболя ме зъб и ми
се поду цялото лице – имах фистула на венеца.
Чувствах вече, че кръвта ми се отравя. Брат Г.
Радев ме видя и ме помоли да отида при Учителя,
но аз отказах, защото не исках да го занимавам с
дребни работи. Радев беше купил два билета за кон-
церта на Пшихода – голям полски цигулар, който
щеше да свири същата вечер. Напомни ми, че в
това състояние не може да ме заведе на концерта и
продължи да ме придумва да се обадя на Учителя.
След продължително настояване аз се съгласих и
отидох при него. Учителя ме посрещна с усмивка и
в добро разположение, изправи се, посочи ми стол
да седна и попита: „Какво има, Верке?“ Аз стесни-
телно му казах, че ме боли зъб и цялата страна ми
е подута. Зад гърба на Учителя имаше рафтове с
книги. Той леко се извърна към етажерката и рече:

„Сега ще взема една губерка и ще го пробия“. Още докато изкаже това, аз почувствах, че възпаленият ми зъб изведнъж се проби и в устата ми почна изтича нещо. Казах му: „Учителю, проби се!“ А той ми кимна: „Бягай тогава!“ Излязох, изплаках си устата и докато си отида в къщи, подутината спадна. Вечерта нямаше и помен от болката и отидохме с Г. Радев на концерта.“

Любопитен е случаят с един брат от Търново, който заболял от хълцане. Не можел да каже дума без да изхълца. Бил адвокат и му станало невъзможно да излиза в съда да пледира. Събрали се на консулт търновските лекари специалисти, но не могли да помогнат. Братът писал на Учителя и му обяснил случая. Учителя му отговорил телеграфически следното: „В еди-коя стая в твоята къща има едно шкафче, в което има една двойна чаша, останала от дядо ти. Ще вземеш тази чаша и в едната преградка ще сложиш вода за пиене, а в другата – лимонов сок, или ако нямаш лимон – лимонтозу. Ще ги пиеш така, че да се смесват в гърлото ти.“ Братът не знаел, че имало такава чаша и още помалко – че била от дядо му, но я намерил. Направил всичко по предписанието и хълцането веднага му минало. Отишъл след това при лекарите да видят, че е вече здрав, а те се учудили и попитали как е станало това. Той им обяснил, а един от лекарите възкликнал: „Вярно, че така може!“ А братът отговорил: „Вярно, но преди няколко дни ти само вдигаше рамене и нищо не ми каза!“

Друг брат от София заболял от апандисит в много тежка форма. Няколко дни бил между живота и смъртта. Баща му искал да го оперират, защото лекарите казали, че апандиситът е гноен и ще се пукне. Братът се съпротивил: „Не, Учителя ще ме спаси!“ Един петъчен ден, когато Учителя бил в клас, братът припаднал и посинял в къщата си. В един момент по време на беседата Учителя се загледал съсредоточено в пространството, прекъснал сказката и бързо излязъл от салона. Изкачил се в горната си стая, взел нещо в една чаша и почти тичешком се отправил към къщата на болния брат. Учителя му отворил устата, налял в нея някаква течност и си отишъл. Подир него дошли Борис Николов и Георги Радев. Те разказаха после тази история. Болният брат си спомня момента, когато Учителя му налял нещо в устата. Изпитал чувството, че изпива течен огън и в миг заспал. Събудил се цял изпотен, сякаш с дрехите си е бил в банята. До него стоял един брат, който по време на съня му го преобличал четиринайсет пъти и все текло пот от него. После болният окончателно оздравял и сега е жив и здрав. След време Учителя му казал: „Внимавай, вече два пъти ти спасявам живота!“

Разказва Колю Драгнев: „Изпаднах в особено дисхармонично състояние, за което нямах никаква явна причина. Нещо измъчваше душата ми, без да мога да си помогна. Тормозех се дълго време, но не исках да безпокоя Учителя. Най-после нещо вътре ме застави почти насила да отида при него. Под-

чиних се и отидох. Учителя слезе по стълбите от горната стая, дойде при мене и ме попита: „Какво има?“ Аз му обясних, че нещо ме мъчи, нещо ми е тежко, без да зная причината. Учителя ми каза, че това е кармично. После тръгна към големия салон, влезе вътре и се отправи към черната дъска. Влязох след него. На дъската имаше чертеж от предишната лекция. Учителя взе пергела и започна да измерва с него чертежа. Не ми продума нищо, а само ми подаде пергела. Аз го взех автоматично, без да зная защо ми го дава. Щом хванах пергела в ръката си, тежестта, която изпитвах, изведнъж се стопи. В същата минута ми олекна, а от очите ми бликнаха буйни сълзи. Не зная какво стана с мене, но мъката ми изчезна. Разбрах, че пергел стана проводник, чрез който Учителя трансформира известни енергии, които са ме мъчили.“

През януари 1933 г. заболяло окото на един брат. Лекували го дълго, но не му помогнали. Окото му се зачервило, после отекло, затворило се и посиняло. Най-после през месец май братът се обърна към Учителя: „Моля те, излекувай ме!“ Учителя му казал, че ако продължават да го лекуват с тези средства, ще ослепее с двете очи. Поканил го да влязат в големия салон. Там Учителя направил няколко паси на очите му и казал: „Ще видим сега дали законът е верен“. След това заръчал на брата: „Иди на полянката, постой малко под заслона и си почини“. Братът отишъл и като седнал – заспал. Събудил се и по часовника

разбрал, че са минали около 10 минути. Сънят му бил толкова дълбок, че на разбуждане се чудел къде се намира, сякаш идвал от много далечно място. Извадил огледалцето си и видял, че болното око е отворено, отокут бил изчезнал, червенината и синините – също. Окоето му било съвършено здраво. Той изтичал радостен при Учителя и му благодарил, че оздравял по този чуден начин. Учителят казал само: „Значи законът е верен!“

СМЪРТТА

Аз в живота си два пъти имам нещо, за което съжалявам, че съм го казвал. Първото беше на един мой приятел – д-р Миркович – той искаше да знае кога ще умре. Определих му деня и годината. Като му казах, като че ли го попарих с вряла вода. И умря точно когато му казах, замина за другия свят. Другият случай беше на 1914 година. Един ден беше дошла една млада дама и хлопна. Казва: „Нещо много сериозно искам да Ви питам!“ Казвам ѝ: „Нямам никакво време сега.“ Като нямам време, аз зная, че ще ме пита нещо, дето нито в нейната работа влиза, нито в моята. Тя обаче настоява: „Моля, пет минути само да отделите, защото туй нещо решава съдбата ми!“ Щом е за съдбата ѝ, приех. Тя ме пита: „Кажете ми, ще бъда ли щастлива?“ Гледах, гледах, казвам: „Ти има да живееш още само две години. Има една много малка възможност да останеш на Земята. Случва се на 10 хиляди веднъж, може да ти се случи. Вземи Евангелието да четеш. След две години ще отидеш на другия свят, определено е. Ще потропа ангелът. А ако те оставят, ела да ми кажеш.“ И досега тя не е дошла.

Казвам: що ми трябваше да ѝ откривам, че след две години ще замине? Можех да ѝ кажа, че нищо не зная. На д-р Миркович казах: по-добре е човек да не знае, то е най-хубаво. Невежеството в такива случаи е за предпочитане пред знанието. Да знаеш кога ще те обесят, да знаеш кога ще

се удавиш, да знаеш кога ще си пукнеш главата, да знаеш кога жена ти ще умре, или кога децата ти ще умрат – това е едната страна на нещата. Но има и друго нещо, което е по-важно: да знаеш защо именно става това.

УЧИТЕЛЯ

Сестра Е.А. е била впечатлена от едно обяснение на Учителя: „Живеех в София при втората си майка, където имах отделна стая. По това време изпаднах в едно тягостно душевно състояние, изпитвах някаква мъка и често плачех без причина. Когато веднъж бях при Учителя, без да съм му казвала нищо, той ме запита: „Ти знаеш ли защо плачеш?“ Аз му отговорих, че чувствам тъга и от време на време плача, без да зная защо. Тогава Учителя ми разкри причината: „Чрез тебе плаче една мома, която е живяла преди време в твоята стая, а вече си е отишла от този свят“. След разговора аз попитах втората си майка кой е живял в стаята ми. Тя ми разказа, че действително в стаята е живяла нейната зълва от първия ѝ мъж, младо момиче, което умряло на моето легло.“

Една селянка чувала някакви гласове да ѝ говорят и поповете ѝ казвали, че това е дяволът. Лекарите пък преценявали, че е луда. Тя научила за Учителя и отишла при него. Той попитал за какво е дошла и тя отговорила: „Ти знаеш“. Учителя си

затворил очите за миг, после отново погледнал и казал: „Ти нямаш мъж, нали?“ Тя отвърнала, че през 1916 г. по време на войната са го убили. Учителя ѝ рекъл: „Той много те обичаше, нали?“ Тя потвърдила: „Много, много ме обичаше!“ Учителя я запитал: „А ти обичаше ли го?“ Тя се смутила от въпроса и казала, че не може да отговори на глас. Учителя ѝ обяснил: „Когато беше при тебе, мъжът ти пееше, защото много те обичаше. И сега именно той е в тебе и пак ти пее.“ Лицето на жената просветнало и тя възкликнала: „Нима е той! аз мислех, че е някакъв дявол и толкова години ходих по манастири – изхарчих всичко, каквото имах, за да се освободя от него.“ Учителя повторил: „Не е никакъв дявол, а е твоят мъж, който и сега те обича много и пее в тебе, както едно време ти е пял“.

Една година Учителя отишъл с група приятели в Батак и влезли в черквата, където е станало клането. Братята разгледали черквата, а Учителя се отделил настрана и започнал да извършва някакви движения. Братята го попитали какво прави, а той им пояснил: „Душите на убитите са още тук и мислят, че турците ги обсаждат. Страхуват се, че ще ги избият. С тези движения, които направих, аз ги освободих от илюзията и им дадох възможност да си вървят по пътя на развитието.“

Тежко болна била една сестра. Изгубила съзнание и изглеждала като мъртва. Съпругът ѝ – също

наш брат – в тревога отишъл при Учителя и му съобщил, че жена му си заминала. Учителя станал сериозен, замислил се дълбоко и отправил поглед в пространството. Постоял така известно време, после се обърнал към брата и му казал: „Иди си, сестрата ще се оправи“. Като се върнал у дома, братът действително намерил жена си в съзнание. Още тогава тя изглеждала по-добре, а след няколко дни окончателно оздравяла. Братът отишъл при Учителя и му разказал, че жена му се е оправила. Учителя попитал: „Как е настроението ѝ, има ли разлика преди и след боледуването?“ Братът отбелязал, че има промяна – сега е по-тъжна и замислена.

Учителя не му дал обяснение за тази промяна, но после в разговор с други братя пояснил следното: „Когато братът ми съобщи, че сестрата е мъртва, аз пребродих със съзнанието си страната и намерих една стара жена, която заминаваше в същото време със сестрата. Видях, че астралното тяло на старицата беше здраво и запазено, докато астралното тяло на сестрата беше изгоряло и повредено, вследствие на тежки преживявания. Взех астралното тяло на заминаващата стара жена, свързах го с душата на младата и го поселих отново в тялото на сестрата. Само по такъв начин сестрата можеше да остане жива. А песимистичното настроение сега се дължи на това чуждо астрално тяло.“

На събора през 1921 г. през месец август сестра Тереза Керемедчиева внезапно паднала и изгубила

съзнание. Туй се случило на двора, пред колибата в Търново. Тя лежала на тревата. Учителя дошъл, направил няколко кръга около нея, като гледал нагоре към небето. След това повикал сестра Иванова и ѝ казал: „Стой тук, никой да не идва при нея, след един час ще се върне“. След час Тереза проявила признаци на живот и се събудила.

Сестрата на Учителя била болна и изпратила дъщеря си Люба Чакалова да отиде при него да иска помощ. Люба молила Учителя да дойде при болната, но той ѝ рекъл: „Поздрави я и ѝ предай, че ще ѝ мине“. Дъщерята се върнала у дома и намерила майка си здрава. След време майката отново се разболяла и пак пратила да търсят Учителя, но не го открили. Намерили го чак след няколко дни, когато сестра му вече си заминала от този свят. Той казал: „Тя искаше да се спаси и този път, но вече беше време да си замине“.

Ето и разказът за последния спиритичен сеанс на д-р Миркович. Събрали се той, Пеню Киров и Тодор Стоименов на сеанс да викат духове. След сеанса заговорили по различни въпроси. Неочаквано при тях пристигнал Учителя. По време на разговора д-р Миркович го запитал: „Учителю, много работи сте ни казвали и всички са се сбъдвали. Едно нещо обаче съм имал желание да ви питам, но не съм се решавал. Сега ще ви го кажа: искам да зная кога точно ще умра.“ Учителя го запитал: „Няма

ли да се уплашиш, ако узнаеш?“ Той отговорил: „Няма!“ „Щом е така, пригответи се, след три дни ще си отидеш.“ Тримата останали като гръмнати. След това обаче Пеню Киров се обърнал към Миркович и го помолил: „Докторе, ти така и така си отиваш скоро, остави ми за спомен поне златния си часовник“. Миркович извадил часовника си, погледнал го от двете страни и му го подал. И Стоименов му предложил: „Докторе, ако искаш остави на мене пък пръстена си за спомен“. Миркович измъкнал пръстена си и го дал на Стоименов. След три дни доктор Миркович си заминал.

Като научил, че Учителя предсказал кога ще си замине д-р Миркович, брат Захариев помолил и него да предупреди когато наближи времето за смъртта му. Но Учителя му отказал. След време Захариев загубил зрението си и около 30 години бил сляп. Когато през 1944 г. Учителя си замина, брат Захариев си помислил, че сега вече няма кой да му каже кога ще дойде времето за смъртта му. Няколко години след заминаването на Учителя през един септемврийски ден брат Захариев го видял пред себе си и чул, че той му казва: „Ти нали искаше да знаеш когато наближи времето за твоето заминаване за другия свят? Ето, времето е дошло, пригответи се.“ Братът поканил приятели на обяд и им съобщил, че вече ще напуска Земята, че Учителя се явил и го предупредил. Учителя му казал още, че брат Голов и брат Пеню Киров ще го преведат през тъмната зона. На обеда брат Заха-

риев пожелал да замине в началото на октомври, та неговите близки да вземат цялата му пенсия за тримесечието – тогава така изплащали. В началото на октомври той си заминал.

ВЕЧНОСТТА

Ние трябва да се откажем от временните лъжи. Казваме: „Ще живеем!“ Отсега трябва да знаете – ще живеете или ще умрете. Аз ви казвам един начин да узнаете това: ако любите, ще живеете, ако обичате, ще живеете; ако не любите, ще умрете. Макар че живеете, ще умрете. Сега вие искате да ви се доказва. Посетете гробищата и прочетете тия надписи, които съществуват. Какви оплаквания! Но има ли нужда да се плаче за един паишул, че пеперудата е изхвъркнала? Пеперудата е изхвъркнала, аз я виждам – ходи като царица. А вие казвате: „Горкият паишул!“ Не се самозаблуждавайте с паишулите, които хората носят. Радвайте се на ония пеперуди, които са излезли от паишула!

УЧИТЕЛЯ

Когато полагаха тялото на Учителя, над ковчеха бяха наслагали дебели дъски, за да не пада пръстта. След като насипаха земята върху дъските, братята и сестрите постепенно се разотидоха. Накрая останали няколко души, между които Славка и Георги Кайракови. Двамата разказваха: „По едно време от гроба чухме трясък от дъски, които се чупят и пръстта започна да пропада. Дъските бяха толкова дебели талпи, че не биха могли да се строшат под тежестта на пръстта. По-късно об-

съждихме и решихме, че в този момент Учителя е дематериализирал тялото си и силата, която се е получила, е произвела звука.“ Братята и сестрите отишли към салона, където в разговор брат Боев им казал, че Учителя не е в гроба, а е дематериализирал тялото си.

Един служител от пощите, който работел по предаването и приемането на телеграми между София и Москва, ми разказа: „Направи ми впечатление следният факт: от известно време, следствие на бури в Украйна, връзката между София и Москва беше прекъсната и се натрупаха много непредадени телеграми. В един момент неочаквано се обади-ха от Москва, че връзката е възстановена и можем да предаваме. Аз посегнах към купа от телеграми и взех първата, която беше най-отгоре. Прочетох адреса и видях, че е до Георги Димитров в Москва. Телеграмата имаше следното съдържание: „Другарю Димитров, вероятно си спомняте името Петър Дънов, който Ви направи услуга, като Ви спаси от полицията, като Ви преоблече и пусна да минете през неговата стая. Той сега е починал. Молим Ви да разрешите да бъде погребан на Изгрева, където живееше.“ Отдолу прочетох подпис на д-р Ив. Жеков. Веднага след като предадох тази телеграма, връзката отново прекъсна и се възстанови чак след четири дни. Първата телеграма, която получих от Москва, беше от Георги Димитров, който съобщаваше, че разрешава погребението на г-н Дънов да стане на Изгрева. Като записах телеграмата,

връзката отново прекъсна и цяла седмица не можа да се възстанови. Тези съвпадения ми направиха изключително впечатление.“

Млад човек се запознал с нашите идеи след минаването на Учителя. По това време се оженил, но жена му не се отнасяла добре към учението и заниманията му с него. Братът за дълго прекъснал връзката с Братството, за да не дразни жена си. Но вътре в себе си живял с тези идеи. Въпреки че не поддържал връзки с хората от Братството, жена му все го тормозела заради близостта му с учението. Една нощ тя сънува, че ѝ се явява добре облечен стар човек с брада. Той я съветвал да не се отнася с мъжа си така, да бъде по-внимателна с него, защото е добър човек и е на прав път. Говорил ѝ доста. На сутринта тя разказала съня на мъжа си. По описанието на възрастния човек, той веднага си помислил, че това е Учителя. Жената не познавала Учителя. Един ден излезли на разходка в боровата гора и братът я довел на Изгрева. Тя не знаела, че това е Изгрева. Като минавали покрай салона, братът ѝ предложил: „Я, да се отбием тук – има хора, които пеят и свирят, нека ги послушаме“. Влезли, тя видяла портрета на Учителя и възкликнала: „Ето, това е човекът, който дойде насън и ми говори!“ Оттогава тя изменила отношението си към идеите на Братството и към мъжа си.

Това се случило през 1957 или 1958 година. Една сестра от провинцията боледувала от някакви

рани по краката, дошла в София и останала в болница на лечение. Там лежала дълго време, но не могли да ѝ помогнат. Една нощ сънува, че Учителя идва при нея, а в същото време – че лекарите са се събрали на консулт около леглото ѝ. Учителя казал на един от тях: „Умийте раната с топла вода“. След това посочил един буркан с бял прах и казал: „Посипете раната с този прах“. После посочил друго шише – с черен прах – и рекъл: „Посипете сега раната с този прах“. В съня си сестрата видяла, че раната ѝ оздравява. На сутринта лекарят дошъл на визитация, придружен от свои колеги. Спрели се при нея. Тя си спомнила за съня и решила да каже на лекарите какво е сънувала. Един от тях се позамислил и потвърдил: „Действително имаме такива прахове“ – и посочил етажерката. Измили раната с топла вода, посипали я с белия прах от шишето, а после и с черния. За две седмици раната постепенно заздравяла и сестрата напуснала болницата.

Сестра Кръстина Начо Петрова изпаднала в тежко душевно състояние. Имала редица проблеми и искала по някакъв начин да се посъветва с Учителя. Мислила си колко хубаво би било да го попита за болките си, но той вече си бил отишъл от този свят. Качила се на Изгрева и когато тръгнала по пътеката към голямата чешма, видяла насреща си Учителя. Изумена, тя приближила, поздравила го, но той изчезнал. Сестрата дълбоко се натъжила, че не може да го попита за това, което я смущавало. Отишла на гроба на Учителя и там се разплакала.

Изведнъж видяла Учителя до себе си, започнали разговор и той отговорил на всички въпроси, които я вълнували.
